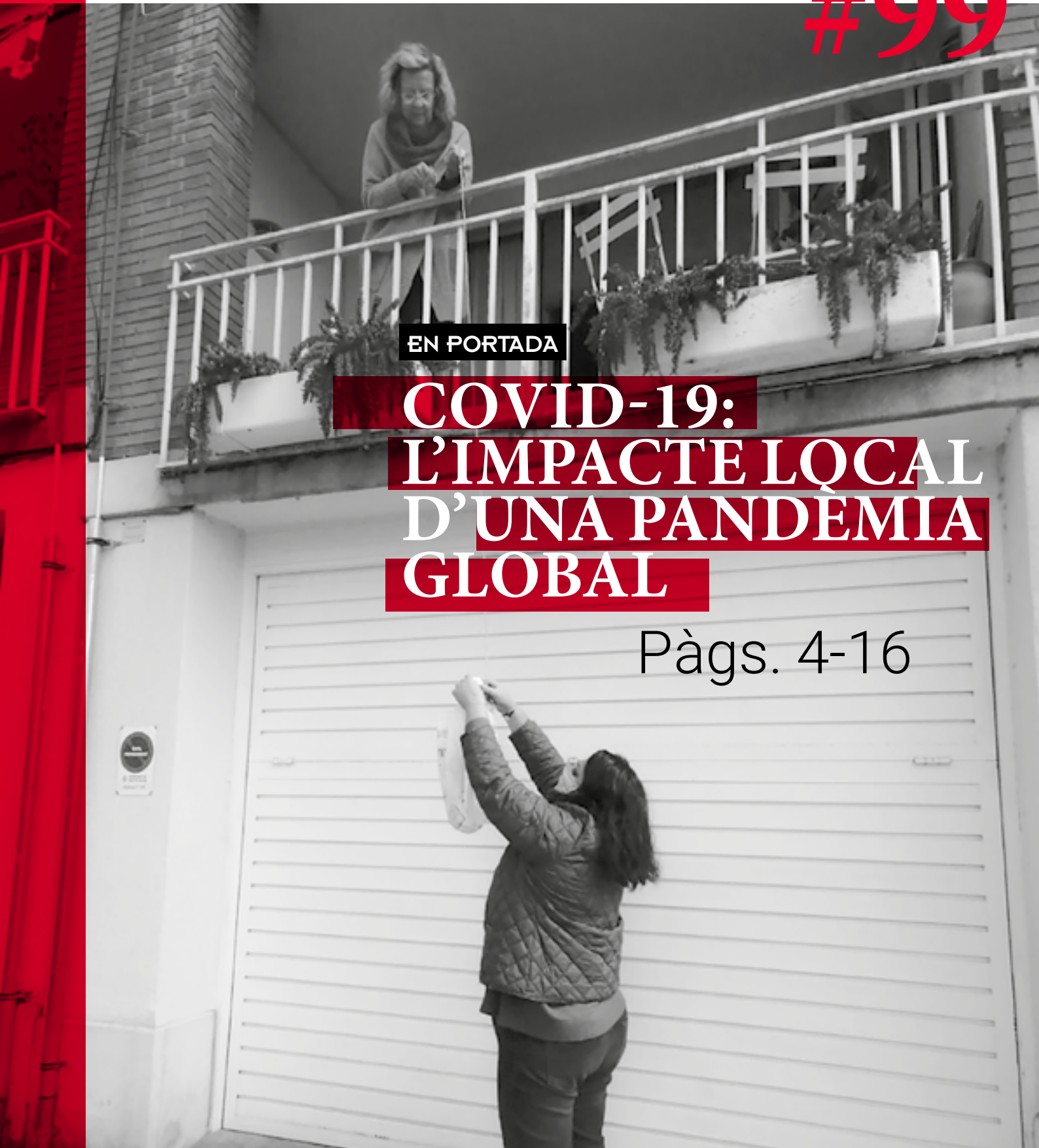

EN PORTADA

**COVID-19:
L'IMPACTE LOCAL
D'UNA PANDÈMIA
GLOBAL**

Pàgs. 4-16

No tot ha anat bé... Però ens en sortirem!

Ara que ja fa unes setmanes que s'ha acabat l'estat d'alarma motivat per la pandèmia del Covid-19, podem mirar amb certa perspectiva allò que hem viscut i fer-ne una anàlisi crítica.

Si bé podem tornar a fer una vida força semblant al moment anterior al 13 de març, salvant les distàncies –i mai millor dit!– i amb l'excepció d'haver incorporat a la nostra vestimenta el complement de les mascaretes, el cert és que contràriament a la consigna que es va repetir de manera incansable durant les setmanes de confinament, no tot ha anat bé.

I, si no, que ho preguntin als centenars de treballadors de Sant Pol que s'han vist afectats per un ERTO, a les famílies que s'han convertit per primer cop en usuàries dels Serveis Socials, a les que ja ho eren i han esdevingut encara més vulnerables amb aquesta crisi, a les empreses, persones autònomes i establiments que han hagut de tancar el seu negoci durant dos mesos, i evidentment, a tots aquells que han perdut algun familiar o amic per culpa d'aquest virus.

Però si no podem ser més optimistes, el cert és que tampoc hem d'estar del tot desolats perquè hem demostrat com a societat que som un poble unit.

Que estem disposats a sacrificar la nostres llibertats més bàsiques per un bé comú. Que som solidaris amb els nostres veïns. Que les nostres ganes de viure i de tirar endavant no tenen límit.

Aquest ENS precisament va d'això. D'analitzar què ens ha passat i de fer una reflexió com a societat. Ningú de nosaltres estava preparat, però ens hem sabut adaptar a les circumstàncies i ara toca encarar el futur amb coratge, il·lusió i esperança. Tota una lliçó de vida per a petits i grans.

A banda del coronavirus, també volíem que aquest ENS fos una celebració: la del centenari de l'ATC Sant Pol. Per això hem volgut homenatjar aquesta entitat esportiva vestint la revista de color vermell. El mateix que llueix a la seva samarreta. Per molts anys més!

Que gaudiu de la festa major de Sant Jaume i passeu un bon estiu!

ENS

Dipòsit legal
B-24263-93

Edita
Ajuntament
de Sant Pol de Mar

Coordinació
Marc Vidal (Regidoria
de Comunicació)

Disseny i maquetació
mutudesign.com
(Gina Rodríguez)

Fotografia
Arxiu Ajuntament
Sant Pol de Mar, Arxiu
Municipal, Arxiu Pere
Sauleda

Portada: Noemí
Calzado

Distribució
Correu del Maresme

Publicitat
ens@santpol.cat
93 760 01 52

Ajuntament
de Sant Pol de Mar
Plaça de la Vila, 1
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 93 760 04 51
www.santpol.cat
Facebook/Twitter/
Instagram/YouTube:
@ajsantpol

Imprès en paper
100% ecològic

TELÈFONS D'INTERÈS

Arxiu Municipal
93 780 33 38

Biblioteca Can Coromines
93 760 45 44

Ca l'Arturo
93 760 30 06

**Consultori Local
Sant Pol de Mar**
93 760 48 18

Llar d'infants Pi del Soldat
93 760 10 72

**Oficina d'Atenció
a la Ciutadania (OAC)**
Tel: 93 760 04 51

Oficina Turisme
93 760 45 47

Policia Local
93 760 05 19
Emergències: 609 306 609

Ràdio Sant Pol
93 760 46 46

Serveis Socials Municipals
93 760 09 09

4

EN PORTADA

EL DIA QUE EL
CORONAVIRUS
VA CANVIAR
LES
NOSTRES
VIDES

17

EL REPORTATGE

CENT ANYS
DE FUTBOL
A SANT POL

20

ENTITATS

ELS ACTES
DEL
CENTENARI

22

ENTITATS

LES
EPIDÈMIES
A SANT POL

28

DONES DE SANT POL

EL LLEGAT
DESCONEGUT
DE LES DONES
DE CAN
COROMINES
(PART 2)

EL DIA QUE EL CORONAVIRUS VA CANVIAR LES NOSTRES VIDES

Foto: Ester Sauleda

Hem passat de fer una vida 'normal', anant a la feina, portant els infants a les escoles, anant a bars i restaurants, a les botigues i comerços, al teatre, al cinema o de vacances i, al dia següent, no poder sortir de casa durant dos mesos. En aquest número de l'ENS intentem explicar com s'ha viscut la pandèmia a Sant Pol i desgranar els efectes que ha tingut en els diferents àmbits de la nostra societat.

Policia Local

POLICIA LOCAL

L'àrea de comunicació i protocol de l'Ajuntament m'ha demanat, com a Cap d'aquest cos de policia que sóc, un escrit on plasmi com ha estat l'experiència dels agents durant aquestes llargues i difícils setmanes de convivència amb un virus anomenat COVID-19 que ha provocat una crisi sanitària i la declaració de pandèmia. A primers d'any, sentíem a parlar vagament d'un virus que patia la població de Wuhan, a la Xina. Quedava lluny, semblava. De sobte el virus arriba al nord d'Itàlia amb una agressivitat desconeguda i en data 14 de març el govern Espanyol decreta l'Estat d'Alarma per a tot el territori espanyol. Amb aquest Decret, tots els cossos de Policia, també el de Sant Pol de Mar, van quedar sota les ordres directes del Ministre de l'Interior en què fos necessari. Per nosaltres, això ha estat nou. Ser policia en un estat d'alarma ha comportat haver de controlar, i a cops denunciar, conductes dels nostres veïns i veïnes que habitualment poden fer sense cap mena de permís. Això ha resultat insòlit. Però sabem que ho havíem de fer en benefici de tota la població. Així ho dictaminava el Decret esmentat.

Afortunadament la conducta de la majoria de les persones de Sant Pol de Mar ha estat exemplar, mostrant respecte a les indicacions rebudes pels agents. No obstant això, també ens hem trobat amb conductes amb la típica picaresca de sortir a comprar quatre i cinc vegades al dia o la de passar el confinament a la segona residència de Sant Pol de Mar.

Des dels inicis, la Policia ha fet una tasca d'informació per a la conscienciació ciutadana d'acompliment de les indicacions de les autoritats sanitàries, i només en casos molt flagrants ens hem vist obligats a posar denúncies. Voldria recordar que les persones que formem els diferents cossos de policia no tenim per finalitat posar denúncies i menys en uns moments tants difícils per la població que prou està suportant. La nostra missió és evitar conductes il·lícites malgrat que a cops ens veiem obligats a denunciar-les.

Un dels primers serveis realitzats fou l'acompanyament d'una ambulància a un habitatge molt allunyat del centre. Us diré que va ser una imatge impactant veure el personal sanitari posant-se tot l'equip EPI abans d'entrar al domicili. No ho havíem vist mai en un servei ordinari. Les funcions de policia habituals les hem seguit realitzant, però amb menor intensitat. La principal activitat ha estat patrullar pels carrers per comprovar el compliment del Decret, per donar informació tant presencial com telefònica a la ciutadania, i auxiliar a les persones en coses en què es precisava. Hem fet també serveis poc habituals com repartir aliments a les persones necessitades i ordinadors als nens i nenes que van a escola a Sant Pol de Mar. Tot això ho hem fet coordinats amb serveis socials, protecció civil, serveis municipals i el departament d'educació.

La Policia també ens hem protegit amb les mesures d'higiene conegudes però no sempre hem pogut complir amb el distanciament pel servei d'atenció que en determinats moments hem hagut de dispensar, com l'auxili d'alguna persona gran al seu domicili. No hem treballat amb por de contraure el virus però si de portar-lo a casa. Tot el personal hem estat equipats amb mascaretes i gels i les oficines han estat desinfectades contínuament pel personal de neteja, això ha ajudat a

El dia 25 de febrer es va registrar oficialment el primer cas de coronavirus a Catalunya –malgrat que informacions més recents apunten a que ja n'hi haurien des del mes de gener–. Un parell de setmanes més tard, el 13 de març, el president espanyol, Pedro Sánchez, decretava l'estat d'alarma quan ja s'havien superat els 4.000 contagis al conjunt de l'estat espanyol. A partir de llavors s'iniciava un període fins ara mai viscut a la nostra societat: dos mesos de confinament obligat, amb restriccions de mobilitat i d'activitat, amb l'aturada de pràcticament tota l'economia del país –a excepció dels serveis essencials–, i amb unes conseqüències que encara avui no s'han pogut arribar a quantificar. El que sí sabem segur, però, és que ha deixat petjada a tots els nivells: sanitari, econòmic, social i, no menys important, psicològic.

En línia amb les directrius de l'Estat, a Sant Pol de Mar es van adoptar una sèrie de mesures encaminades a garantir que la mobilitat de persones fos la mínima indispensable –adquirir aliments i medicació– i reduir tota possibilitat de contagi entre persones.

Mitjançant diversos bans i decrets d'Alcaldia es va concretar a nivell local les limitacions de moviment i d'activitat i es van tancar al públic els equipaments municipals, si bé l'Ajuntament s'ha mantingut actiu en tot moment a través del teletreball. I més en uns moments en què calia estar més que mai al costat dels veïns i veïnes de Sant Pol. A ningú li agrada que li restringeixin les seves llibertats, ni tan sols agrada a aquells que legislen ni a aquells que han de vetllar pel seu compliment. Per això, en el cas de Sant Pol, es van haver de decretar mesures impopulars però necessàries per evitar que la propagació del coronavirus, i la Policia Local va haver de vetllar perquè es complissin, interposant denúncies si calia. La majoria va ser per a persones que se saltaven el confinament de manera injustificada. Durant l'estat d'alarma, els agents locals van tramitar 35 multes.

L'aturada generalitzada del país es va fer amb un únic propòsit: evitar el col·lapse del sistema sanitari i aturar l'expansió del virus trencant el contacte amb qualsevol persona que no fos de la mateixa unitat familiar. Per això no n'hi hagut prou amb ampliar els llits d'UCI de tots els centres hospitalaris i habilitar hotels i altres

fer-nos sentir més segurs i també a donar més seguretat.

També vull deixar constància de la quantitat d'hores dedicades per totes les policies que, dit sigui de pas, malgrat el reduït nombre d'agents que en actiu som i que en èpoques normals em costa de fer els quadrants, ara, durant l'estat d'alarma s'han posat totes a disposició i sense contemplar cap altra circumstància personal, la qual cosa, els ho agraeixo enormement.

I per últim, desitjar en nom meu i de tot el cos, salut a tota la població i fer arribar el nostre condol a aquelles famílies que han perdut algun familiar, i enviar un missatge de gratitud a tota la població per acceptar aquestes normes que ens han canviat la manera de viure tot animant-vos a presentar propostes i suggeriments que ens ajudin a desenvolupar millor la nostra tasca en benefici de tots i totes.

Joan Chimisanas Garcia,
Cap de la Policia de Sant Pol de Mar.

Serveis Socials ha repartit aliments a 43 famílies de la vila durant la pandèmia

recintes per acollir malalts de Covid-19, sinó que ha calgut anar més enllà i aturar l'economia, amb les greus conseqüències que això ha comportat: expedients temporals de regulació d'ocupació, milers de persones sense ingressos vinculades al sector serveis –principalment restauració i turisme– i al cultural o al de l'ensenyament –activitats extraescolars de tota mena–, famílies vulnerables que amb aquesta situació encara ho han estat més i els casos de nous perfils d'usuaris dels Serveis Socials: persones que fins ara vivien amb els ingressos més immediats i que han vist com, d'un dia per l'altre, no disposaven de recursos per afrontar despeses bàsiques com l'habitatge o l'alimentació.

ROCÍO CARAZO, AUXILIAR D'INFERMERIA DE PLANTA A L'HOSPITAL DE CALELLA

Per l'evolució del nombre de casos podem afirmar que hem superat el brot del Covid-19?

Si fem cas a les dades que ens donen el mitjans de comunicació, es clar que sí. Altra cosa és pensar que mai més tindrem casos de Covid-19, cal recordar que seguim tenint casos de grip A i B cada any.

Com us heu enfrontat a un virus nou, del qual no es tenien referències ni informació?

Inicialment amb una mica de por i molts dubtes. En qualsevol cas, a un hospital estem acostumats a tenir malalts al voltant. És cert que en aquest cas hem extremat les precaucions, ja sigui per voluntat pròpia o per normativa.

Quins canvis ha suposat en el dia a dia de la teva feina?

El més important és que la planta es va tancar a visites i familiars i es va reservar per possibles malalts de Covid-19 exclusivament. I el següent, tots els protocols de protecció excepcionals, que a més a més canviaven amb molta freqüència: protecció de cos sencer, pantalles,

ulleres, barrets, guants dobles, peücs, davantals i desinfectant a litres.

Què és el més dur que has viscut com a professional en aquesta pandèmia?

La soledat dels malalts i el nerviosisme dels companys.

En els pitjors dies del brot heu tingut la impressió que es podrien col·lapsar els recursos del Corporació?

Doncs no. Per sort a Calella no hem viscut la pandèmia amb la intensitat d'altres llocs.

Ha tingut afectació a nivell personal?

Si parlem de malalts al meu entorn familiar, no he patit cap cas d'infecció. Si parlem psicològicament, crec que a tothom li ha afectat d'alguna manera la situació. Veure el carrer desert i cintes de la policia als parcs infantils és difícil d'esborrar de la memòria.

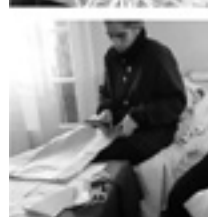
Vist amb perspectiva, creus que hi ha decisions o accions que s'haurien d'haver fet d'un altra

Tothom, qui més qui menys,
coneix algú que ha patit
aquesta malaltia

MOLTÍSSIMES
GRÀCIES!
COSIM
POBLE!!

La crisi sanitària

Ens hem enfrontat a un enemic desconegut. Quan pensàvem que la humanitat tenia el domini total sobre el planeta, l'aparició d'un nou virus d'efectes i tractament desconeguts ha generat una situació de desconexió i d'emergència sanitària que ha posat a prova i al límit el nostre sistema de salut. I han fet bona la frase que diu que "quan la Xina esternuda, el món es refreda". En aquest cas, però, amb una literalitat que mai hauríem sospitat. El cas és que sense una vacuna encara per combatre el Covid-19, altrament conegut amb la denominació de SARS-CoV-2, ens sentim deseparats amb la conseqüent por i sensació d'inseguretat que això produeix.

Tampoc no ha ajudat el recompte diari de persones infectades i mortes arreu de l'estat i el fet que, malgrat que la taxa d'infecció sigui només del 5%, tothom, qui més qui menys, coneix algú que ha patit aquesta malaltia.

A data d'11 de juny, s'havien comptabilitzat un total de 23 casos positius de Covid-19 a Sant Pol de Mar i 212 casos sospitosos.

Els casos positius acumulats són aquells que han donat positiu en alguna prova diagnòstica de PCR o una prova de test ràpid, mentre que els casos sospitosos acumulats corresponen a persones que en algun moment han presentat símptomes i un professional sanitari els ha classificat com a possible cas, però no tenen una prova amb resultat positiu. Tots ells són casos activats pel servei de vigilància epidemiològica. Les dades que es mostren són aquelles que s'ha pogut identificar la seva zona de residència segons consta en la tarjeta sanitària. La informació que es visualitza prové del registre RSAcovid19 del Departament de Salut.

Pel que fa a les defuncions, no hi ha dades disponibles que desglossin aquest concepte per municipis, però

manera i que caldria tenir en compte en cas d'un futur rebrot?

Per a mi, s'han produït tres errors importants. En primer lloc, hem tingut 3 mesos als menors tancats a casa. Crec que amb mesures de precaució, l'escola no hagués hagut de tancar.

En segon lloc, molta gent gran, tant en residències com a casa, ha deixat de ser atesa i ha patit greus conseqüències.

I per últim, hem confós confinament amb arrest domiciliari. No té sentit que no puguem sortir al carrer del nostre poble perquè ens doni el sol –importantíssim per la metabolització de la vitamina D–, però sí que es pogués comprar unes sabatilles al Japó per Amazon.

Segons la teva opinió, el desconfinament s'ha fet bé o caldria hagut d'allargar-lo més o fer-lo de manera diferent?

Al marge que segueix tenint incongruències com alemanys que podien anar a les Balears però jo no podia anar a Arenys, no calia allargar més l'actual situació.

Què creus que caldrà fer si es produeix un rebrot?

No cometre els tres errors que he comentat anteriorment.

MARCEL CASTELLAR,

VEÍ DE SANT POL QUE HA SUPERAT EL CORONAVIRUS

En quines dates vas estar infectat pel Covid-19?

Amb els metges calculem que des del 13 de març i fins al 26 d'abril.

Quins símptomes vas tenir i com se't va detectar?

Vaig començar amb símptomes d'una grip normal, amb mucositat i tot. Per això no em preocupava. Però, de sobte, un dia van marxar els mocs i va començar la febre, cada cop més i, al final, a les nits gairebé no em baixava ni medicant-me.

Tens alguna sospita de en quin moment vas poder agafar el virus?

Ni idea... treballant, al gimnàs... és que realment no en tinc ni idea.

Se't va traslladar a més d'un centre hospitalari?

No, només vaig estar a l'hospital de Calella i em vaig sentir molt ben atès.

Vas arribar a ingressar a l'UCI?

No, per sort!

Vas passar el temps de quarantena a l'hospital o a casa?

A l'hospital hi vaig estar una setmana. Després em van oferir anar a un hotel, però vaig preferir anar a casa.

Algú més del teu entorn s'ha vist afectat pel Covid-19?

Sí, també la meua parella. Ella el va passar de manera molt lleu, gairebé asimptomàtic, amb un dia de febre, una mica de mal de cap i una mica de tos, però res

greu... Sorpren perquè ella era col·lectiu de risc com a asmàtica.

Tens alguna seqüela arran del coronavirus?

En principi no, costa tornar a la capacitat respiratòria d'abans, però tot sembla estar bé.

T'han realitzat proves per saber si has generat anticossos que et facin immune a tornar a infectar-te?

Sí. Els resultats diuen que ara ja tinc els anticossos.

Què ha estat el pitjor per a tu d'aquesta experiència?

El fet d'estar sol, veure que empitjores molt ràpid i que ni els metges sàpiguen fins on anirà a parar això... és molt incert!

Quina reflexió personal fas de tot plegat?

Doncs he pensat molt en com ens comportem com a societat. Quan els morts es compten per centenars cada dia, a tothom li agafa por i tots fariem les coses de manera diferent... Veiem que la globalització desmesurada fa les pandèmies molt més ràpides, que les aglomeracions i fins i tot vaig llegir que la pol·lució ajuden a la transmissió del virus! Veiem que els governs prenen decisions sota les pressions dels grans lobbys i deixen penjat el petit comerç. Però seguim viatjant utilitzant Airbnb, comprant a Amazon, volent viure a la gran ciutat perquè hi ha més coses i consumint en les empreses de les que després ens queixarem perquè paguen poc als seus treballadors. Penso que aquest "parón" ha estat un bon moment per fer autocrítica, mirar fins on arriba la hipocresia de cadascú i veure si pots fer alguna cosa per canviar... O, si més no, per començar a fer-ho!

sí que ho fan per comarques. En aquest sentit, fins a l'11 de juny s'havien produït 544 defuncions al conjunt del Maresme.

I entre els col·lectius més vulnerables i de risc en destaca un per sobre de la resta: la gent gran. De fet, el confinament i les mesures de desescalada s'han fet amb especial cura per les persones majors de 70 anys. Les xifres de morts en centres geriàtrics han estat devastadores, d'aquí la importància de poder afirmar que a la llar d'avis de Sant Pol de Mar no s'ha produït ni un sol cas positiu de Covid-19. El 7 de maig es va realitzar el test PCR –el més fiable que existeix en la detecció del coronavirus– als residents i al personal de la llar d'avis de Sant Pol de Mar i els resultats obtinguts van ser tots negatius.

Aquesta prova s'havia dut a terme després que el passat 16 d'abril ja se'ls realitzés el test serològic i tots ells donessin també resultat negatiu, de manera que es confirmava que durant tot aquest temps de pandèmia, el centre havia aplicat amb èxit el protocol de prevenció entre els avis i àvies residents, així com en el personal que els atén diàriament.

També l'Ajuntament de Sant Pol es va fixar la prioritat de protegir el col·lectiu de la gent gran. Per això es va reforçar l'equip de Benestar Social. Es va reorganitzar el servei de SAD, valorant cas per cas les necessitats específiques i mantenint l'atenció a domicili dels casos que requerien una atenció més estreta a través de la Treballadora Familiar de l'Ajuntament.

Es va activar, a més, un servei especial gratuït de teleassistència per a persones majors de 65 anys mentre es mantingués la situació d'alarma ocasionada pel Covid-19. El Servei Local de Teleassistència atén, principalment, persones d'edat avançada, majoritàriament amb malalties cròniques de base, factors que s'associen a un major risc de presentar complicacions greus en cas d'infecció per Covid-19. Tanmateix hi havia persones que formen part d'aquest grup de risc i que actualment no disposen d'aquest servei. Per tal de proporcionar atenció a tot

EL 7 DE MAIG ES VA REALITZAR EL TEST PCR ALS RESIDENTS I AL PERSONAL DE LA LLAR D'AVIS DE SANT POL DE MAR I ELS RESULTATS OBTINGUTS VAN SER TOTS NEGATIUS

aquest col·lectiu i incrementar la seva seguretat i tranquil·litat, se'ls va oferir aquest servei especial de teleassistència.

La crisi econòmica

Segons les dades publicades fins l'1 de juny pel Departament de Treball de la Generalitat, 56 empreses de Sant Pol de Mar havien presentat expedients de regulació temporals d'ocupació (ERTO), els quals havien afectat un total de 322 persones.

D'aquestes dades s'extreu que un dels sectors més perjudicats ha estat el sector serveis, que aglutina els establiments comercials, de restauració i turístics. En aquest sentit, un informe elaborat per la Regidoria de Turisme de l'Ajuntament de Sant Pol sobre l'impacte econòmic que l'estat d'alarma ha generat en els allotjaments turístics i establiments de restauració de vila, proporciona una primera idea de les pèrdues econòmiques que han tingut derivades no només d'haver deixat d'obtenir ingressos, sinó perquè han hagut de mantenir despeses de personal i el pagament de serveis bàsics, entre d'altres. Les dades que oferim s'han calculat en base a les respostes a una sèrie de preguntes que ens han contestat els establiments, si bé no tots ens han fet arribar les seves respostes.

En el cas dels allotjaments turístics de la vila, i fent una comparativa amb els ingressos en el mateix període de l'any passat, han tingut unes pèrdues econòmiques properes als 40.000 euros en base a la resposta de tres allotjaments. Pel que fa a restauració, tan sols 3 establiments han respost i calculen pèrdues d'uns 30.000 euros.

Pel que fa a les cancel·lacions de les reserves, les de Setmana Santa van ser, evidentment en ple confinament, del 100%. Pel que fa a les de l'estiu, els allotjaments turístics afirmen que el nombre de reserves

Diverses persones de Sant Pol van mostrar el seu costat més solidari amb el moviment Cosim Poble

és molt més baix de l'habitual i estan a l'espera que s'animi el turisme estranger i, especialment, el turisme interior.

També hem preguntat si creuen que podrien remuntar la seva activitat de cara al segon semestre de l'any. En aquest cas, alguns dels allotjaments turístics donen la temporada per perduda, mentre que d'altres creuen que dependrà del percentatge d'aforament que se'ls permeti tenir. N'hi ha que es donaran per satisfets si aconseguen cobrir despeses.

Foto de l'autopista: Mariona Vila

Afectació dels ERTO a Sant Pol per sector econòmic

<u>Sector Econòmic</u>	<u>Persones afectades</u>
Agricultura, ramaderia i pesca	10
Indústries manufactureres	114
Construcció	2
Comerç a l'engròs i al detall	73
Transport i emmagatzematge	1
Hostaleria	92
Activitats professionals i tècniques	1
Activitats administratives i auxiliars	1
Educació	17
Activitats sanitàries i serveis socials	2
Activitats artístiques i d'entreteniment	4
Altres serveis	5
TOTAL	322

JUDITH GARCIA I SISCO ARNAU, REGENTAVEN EL RESTAURANT LA LLOSA, EL PRIMER ESTABLIMENT DE SANT POL QUE HA HAGUT DE TANCAR LA SEVA ACTIVITAT PELS EFECTES DE LA CRISI DEL CORONAVIRUS

Què va suposar per vosaltres el decret de l'estat d'alarma?

Per a nosaltres va ser un trasbals haver de tancar un negoci d'un dia per l'altre. Aquell cap de setmana teníem moltes reserves, calçotades, pesolades, les neveres plenes... Teníem també reserves pel mes d'abril amb molta gent i malauradament tot va quedar en un no res.

Què comportava per vosaltres haver d'abaixar persianes durant més de dos mesos?

Imagina't... zero ingressos i haver de seguir fent front a tots els pagaments.

En quin moment decidiu que la situació és insostenible i que tanqueu definitivament el negoci?

Aquesta decisió ens va costar molt de prendre. No ens va ajudar gens la proposta de lloguer que ens va fer la propietària del local. Vam estudiar-ho molt, i sobretot vam pensar en tota la gent que sempre ha estat fidel

a La Llosa, però econòmicament no va poder ser per culpa d'un lloguer que no ens ho posava gens fàcil. A nosaltres ens va costar molt pujar La Llosa i hi vam invertir diners i esforços perquè tot anés endavant. I ens sap molt de greu haver de tancar ara ja ho estàvem aconseguint.

Quina ha estat la resposta de la clientela i veïns de Sant Pol en saber que no tornaríeu a obrir?

Molta pena, molts ànims i missatges d'agraïment per haver-hi estat durant aquests 5 anys. Per això nosaltres també volem agrair a tanta gent de Sant Pol el fet d'haver-nos acollit tan calorosament. I agrair també els companys de feina per haver fer possible aquest somni: l'Eduard Vigatà, el Pol, la Maria, la Mariona, la Berna, la Isabel i, com no, a la meva família.

Us plantegeu obrir negoci de nou a Sant Pol en un futur?

Ara per ara no volem pensar en res. Ho hem passat molt malament i ara mateix no tenim ànims per tirar endavant cap nou projecte.

En aquesta mateixa línia es mou part de la restauració de la vila, atenent a l'aforament més limitat que tindran, sobretot a l'inici de la desescalada. Tots ells s'han hagut d'adaptar a la nova normalitat separant taules, potenciant la reserva prèvia, establint més torns per servei, etc. Molts d'ells esperaven començar la temporada forta amb una Setmana Santa enguany inexistent i creuen que la recuperació serà lenta. Ara que s'ha acabat l'estat d'alarma hem vist com les terrasses s'han tornat a omplir, però els restauradors recelen d'aquesta imatge amb la por que la davallada d'ingressos en moltes famílies faci que redueixin la seva despesa en turisme i restauració.

Es tracta d'un sector que ha patit molt de prop els ERTOS, a Sant Pol molts dels establiments n'han hagut de fer de totals o parcials. En d'altres casos, en tractar-se de negocis més familiars, han pogut prescindir d'aquesta fórmula. Però també s'ha donat algun cas de finalització del negoci per no haver pogut fer front a les despeses, sobretot les vinculades al lloguer del local.

I mentre bars, restaurants, allotjaments i la gran majoria de comerços de la vila es van veure obligats a tancar per l'estat d'alarma, d'altres com les botigues d'alimentació i farmàcies van tenir un fort repunt de feina i hauran fet l'agost durant la pandèmia. Una situació que va comportar cues de persones al carrer esperant el seu torn per poder entrar als establiments, que a més van limitar-ne l'aforament. Les mascaretes es van esgotar a les farmàcies i, quan n'hi van tornar a haver, ho van fer a un preu molt més car que abans de la pandèmia. Pel que fa als supermercats, els primers dies d'estat d'alarma van provocar situacions mai vistes com passadissos amb prestatgeries buides, i estampes tan rocambolesques com la

Botigues d'alimentació i farmàcies han tingut un fort repunt de feina

histèria per aconseguir paper de WC. Malgrat que les cadenes de distribució insistien en afirmar que els magatzems disposaven de suficient estoc de tots els productes com per seguir garantint el subministrament als supermercats, el cert és que, a data d'avui, encara moltes llars acumulen macarrons per tot el que resta d'any.

La crisi social

La crisi sanitària ha esdevingut també una crisi econòmica, més dura si cap, per la seva afectació directa sobre les famílies i les persones més vulnerables. A Sant Pol també ho hem i ho estem patint. De fet, des dels Serveis Socials municipals s'ha observat un increment molt important de les persones usuàries, donant servei a tothom que no ha necessitat.

A l'hora de posar-hi xifres i com a comparativa, al segon semestre de l'any 2019 es van atendre 13 usuaris amb un total de 17 ajuts (atès que una usuària va acudir 4 vegades). La majoria van demanar només una subvenció i la més demandada fou el pagament del lloguer del seu habitatge. Una despesa que va ser de 5.487,70€ sobre un total de 7.705€ anuals en ajuts urgents i ajuts individuals a les famílies.

Per contra, el nombre d'usuaris durant el primer semestre d'aquest 2020 (que encara no ha finalitzat) s'ha disparat fins als 46 usuaris, 36 dels quals han estat atesos arran de la crisi pel Covid-19. La despesa total acumulada del 1r semestre a data d'avui es de 21.423€, 18.169€ dels quals s'han generat a partir de la crisi pel coronavirus.

En aquest sentit, al mes d'abril es va aprovar per Decret d'Alcaldia una nova línia d'ajuts propis extraordinaris amb caràcter d'urgència social, principalment per a famílies amb infants a càrrec

Ajuts 2n semestre 2019

	Usuaris Únics	Usuaris Doble Ajut	Usuaris Triple Ajut	Total Ajuts
Habitatge				
Lloguer	8			
Hipoteca	0	*		
Suministres	2	*	*	
Targetes Moneder	0		*	
Altres	3		*	
Total Ajuts	13	3	1	17 (**)

Despesa en ajuts socials 2n semestre 2019

	Despeses 2n sem.	Total Anual
Subvencions		
Lloguer	3.891,5€	
Suministres	1.124,6€	
Targeta moneder	40,0€	
Altres	412,7€	
Total	5.468,7€	7.705,6€

(**) 13 usuaris - 1 usuari repeteix 4 vegades

JUANMA GARCIA, PROPIETARI DEL SUPERMERCAT COALIMENT

Com us ha afectat el fet de tenir obert el supermercat en els dies de més risc de contagi? Vau passar por o neguit?

Allò que més ens ha afectat és tenir moltes més hores de feina, entre 13 i 16 hores seguides diàries sense poder aturar-nos ni per menjar. Més que por o neguit, és el respecte que fa enfrontar-se a una malaltia desconeguda.

Heu registrat un increment de vendes durant el període de confinament? Quin percentatge de facturació heu tingut en relació als mateixos mesos de l'any 2019?

Sí, hem tingut un increment durant els mesos de l'estat d'alarma. Aproximadament ha suposat una facturació d'entre el 20% i el 25% superior al mateix període de l'any passat.

Una de les imatges més recordades dels primers dies de confinament va ser el de supermercats amb molts productes esgotats. Us va passar el mateix?

Exacte, vam esgotar molts productes. Principalment ens va passar amb productes de neteja com ara alcohol, desinfectants, guants, lleixiu o paper de vàter, però també ho vam notar en aliments com el llevat, les llegums, l'arròs, la farina o la xocolata.

Heu tingut problema de subministrament de productes o sempre hi ha hagut disponibilitat per part dels proveïdors?

Hem registrat incidències de subministrament de productes. Molts dels problemes han vingut per part de l'empresa del proveïdor, que ha hagut de fer un ERTE.

Quina era l'opinió generalitzada que us transmetia la clientela?

Els clients ens transmetien missatges de sentit comú, de la necessitat de fer esforços entre tots, de respecte i d'agraïment per tot l'esforç que fèiem.

Heu pogut parlar amb els comerços del vostre entorn i sabeu si s'han vist molt afectats pel tancament dels seus negocis?

Hem pogut parlar amb alguns d'ells i els que han hagut de tancar s'han vist afectats en el fet de no poder fer front als pagaments obligatoris com el lloguer, o alguns impostos.

Quina reflexió personal feu de la situació que hem viscut?

L'única cosa que volem és agrair la comprensió i el respecte per part dels nostres clients, ja que a dia d'avui encara ens estan donant les gràcies per l'esforç i la feina de tots aquests dies que, sincerament, agraïm de tot cor. Perquè hi havia dies que érem nosaltres a qui ens feia falta algú i no ho teníem en aquell moment, i ara ens arriba amb molta força.

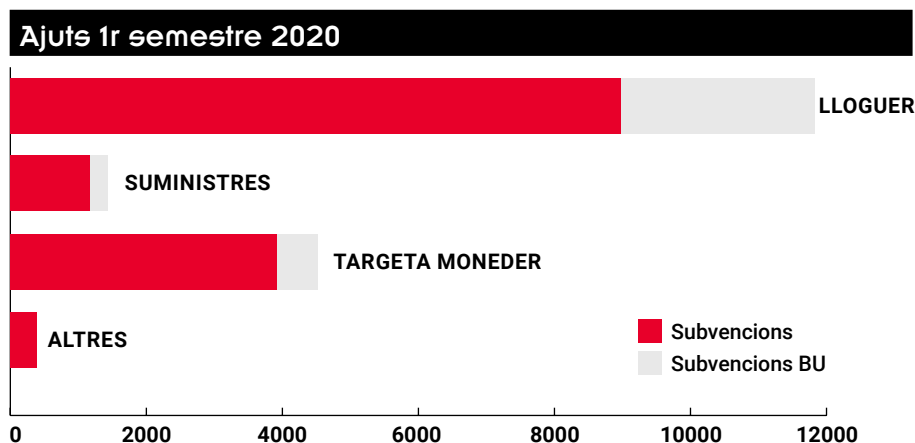
que s'haguessin vist afectades per la situació provocada per la propagació del coronavirus amb una partida extraordinària de 150.000€.

La majoria de les subvencions sol·licitades han estat ajuts a l'habitatge (11.818€), seguit de la targeta moneder (4.520€) i d'ajuts als subministres (1.438€).

Des del 13 de març i fins el 25 de maig, els Serveis Socials han atès 76 nous casos, dels quals 46 ja tenen la resolució feta. S'han atès 316 trucades entrants al servei, i el temps de resposta per fer l'acollida ha estat d'entre 6 i 10 dies.

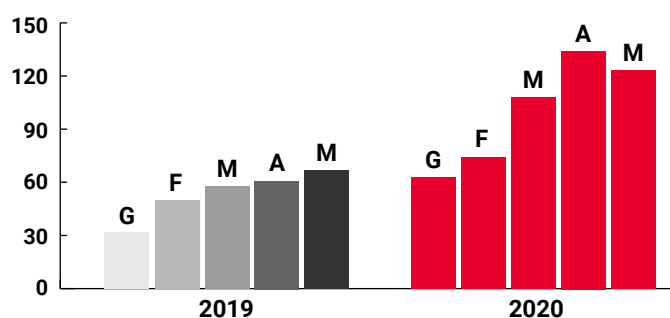
També el número d'usuaris del Banc dels Aliments ha anat creixent de manera important durant la crisi socio-sanitària generada pel coronavirus. L'increment és molt evident els mesos de març a maig si ho comparem amb les dades del mateix període de l'any passat, duplicant el nombre d'usuaris en aquests tres mesos.

Pel que fa a les dades concretes del mes de maig, s'ha donat servei a 123 usuaris, 43 famílies amb 49 menors (5 famílies nombroses).

Nº d'usuaris del banc d'aliments per mes

	2019	2020	% increment
Gener	32	63	97%
Febrer	50	74	48%
Març	58	108	86%
Abril	61	134	120%
Maig	67	123	84%

Cal puntualitzar la reducció d'11 usuaris del mes de maig en relació al mes d'abril i que s'explica perquè o bé no van presentar la documentació sol·licitada, o bé perquè ja havien rebut la renda garantida, o bé perquè s'havia fet un mal ús de la targeta moneder (malgrat haver estat advertit prèviament del seu mal ús).

El pressupost invertit a data de 20 de maig havia estat de 8.222,6€. Comparativament amb l'any passat, al mes de maig s'havien gastat 3.894,10€ i a final de l'any 2019, 9.219,19€. Per tant, en 5 mesos i escaig pràcticament s'ha arribat a la despesa total realitzada en el 2019.

El repartiment de les caixes d'aliments i d'aliments frescos juntament amb les targetes moneder per a les famílies més vulnerables durant la fase de confinament del mes de març i d'abril es va fer porta a porta amb la col·laboració de l'Associació de Protecció Civil i la Policia Local de Sant Pol, garantint totes les mesures sanitàries i d'higiene.

Al mes de maig, ja en període de desconfinament es va retornar al sistema de recollida per part dels usuaris amb cita prèvia, seguint totes les mesures de seguretat i higiene. Només s'han seguit portant a domicili en casos excepcionals en què, per raons motivades, no poguessin recollir presencialment (gent gran, amb dificultats de mobilitat, etc.).

D'altra banda, des dels Serveis Socials es va contactar amb diferents establiments de venda d'alimentació de Sant Pol per donar oportunitat a diferents proveïdors d'oferir els seus productes pel Banc dels Aliments.

Què hem après amb el coronavirus?

Un poble viu és un poble en moviment, amb un teixit associatiu i veïnal actiu, amb activitat constant, amb una programació estable cultural. I això

es va tallar en sec el passat 13 de març. De cop, vam deixar d'anar al teatre, al cinema, a concerts, a presentacions de llibres, a tallers de qualsevol tipus, etc.

Però la cultura, afortunadament, no va desaparèixer de les nostres vides. El confinament ens va obligar a recórrer a les noves tecnologies per poder seguir gaudint-ne i van ser molts els artistes que es van escudar en les xarxes socials per mantenir el contacte amb el seu públic i com a plataforma de presentació de la seva creativitat.

Per tant, podem afirmar que la cultura s'ha adaptat a la nova realitat. De la mateixa manera com ho han hagut de fer tantes persones per seguir treballant a distància. Quan en alguns indrets tot just s'iniciava el debat sobre el teler treball, ara l'hem hagut d'instaurar a corre-cuita sense marge per a proves pilot. De fet, el confinament ha estat el millor escenari de prova, fins al punt que moltes empreses i administracions ja han anunciat que compaginaran el treball presencial amb el treball a distància després de comprovar-

ne els beneficis: tanta o més productivitat, estalvi d'espai en oficines, menor risc de contagi entre treballadors, menys desplaçaments amb el conseqüent benefici mediambiental i econòmic, etc.

Un altre dels reptes als què ens hem enfrontat amb la pandèmia ha estat el de tancar tots els centres docents del país. En el cas de Sant Pol, la llar d'infants El Pi del Soldat, l'escola Sant Pau i l'institut de Sant Pol. Infants i alumnes tancats a casa i el curs escolar interromput. Durant els primers dies sense cap directriu concreta, atès que es tractava d'una situació insòlita totalment imprevista i per a la qual no s'havia contemplat cap pla de contingència. Tots –Departament d'Ensenyament, mestres, estudiants i famílies– ens vam veure obligats a adaptar-nos a tota velocitat. La solució: tutories telemàtiques, deures i treballs per fer a casa, pares que en molts casos van haver de compaginar la seva feina i fer, alhora, de mestres amb els seus fills; i intentar salvar el darrer tram del curs escolar de la millor manera possible amb la mirada fixada en el setembre i de quina manera es podran reobrir els centres.

Però també ha posat sobre la taula una altra problemàtica social: la bretxa digital. I és que a data d'avui no tots les famílies disposen de connexió a Internet o de dispositius com ara ordinadors o tauletes que els permetin seguir les classes a distància.

Una altra de les lliçons que ens deixa el coronavirus és el valor per l'espai que tenim. Hem après a aprofitar cada racó de casa nostra. Hem vist que els terrats dels edificis poden servir per molt més que per estendre la roba: hi podem anar a prendre el sol, a fer exercici, a contemplar les vistes disponibles, a xerrar amb els veïns de l'edifici del davant... A falta dels bars com a espais de trobada hem fet trobades a dos, tres o les persones que calgués amb videotrucades i videoconferències per mantenir-nos al dia. I hem après a preguntar-nos "Com estàs?"

La pandèmia també ha servit per veure la millor versió de nosaltres. Quan hi havia escassetat de material sanitari tan bàsic com mascaretes i bates, diverses persones de Sant Pol, en la seva gran majoria dones, van mostrar el seu costat més solidari amb el moviment Cosim Poble. Només calia disposar d'una màquina de cosir i ganes d'ajudar. El col·lectiu de persones voluntàries i cosidores de Sant Pol de Mar va arribar a confeccionar centenars de davantals sanitaris i mascaretes que es van fer arribar als centres sociosanitaris de la vila i de l'entorn, com ara l'Hospital de Calella.

Precisament, el col·lectiu sanitari s'ha fet més visible que mai durant aquesta pandèmia. Ells són els que ens han salvat o, si més no, ho han donat tot per intentar-ho. Han estat exposats constantment a un virus letal i desconegut, de manera que molts d'ells també s'han vist infectats pel Covid-19. Per això la societat els ha aplaudit cada dia a les 8 del vespre. Ara cal que el reconeixement social esdevingui també reconeixement polític i s'escoltin les seves reivindicacions. Perquè si volem que segueixin salvant vides, és imprescindible que disposin dels recursos materials i econòmics necessaris. Per tant, què hem après d'aquesta crisi sanitària, econòmica i social? Ens atrevim a formular una sèrie d'afirmacions:

- Que els humans no tenim el domini absolut de la natura.
- Que és possible viure igual amb molt menys.
- Que, com en totes les crisis, hi guanyen uns pocs i hi perden molts.
- Que les videoconferències –i les videotrucades– són una bona eina de treball i de contacte social, però que potser tampoc cal abusar d'aquests recursos.
- Que podem fer de pares, però no sempre de mestres.
- Que el teletreball és factible en la gran majoria de casos.

DES DEL 13 DE MARÇ I FINS EL 25 DE MAIG, ELS SERVEIS SOCIALS HAN ATÈS 76 NOUS CASOS

S'han fet arribar
aliments frescos a
famílies de la vila

- Que la cultura no desapareix, s'adapta i es transforma.
- Que fer pa està bé, però que potser és millor comprar-lo a la fleca.
- Que no sabem si "tot anirà bé", però que si caminem junts en la mateixa direcció, ens en sortirem segur!

EDUARD COSTA,
músic i compositor

La gran onada

El confinament ha estat un temps diferent. Un temps de no-temps. Un temps de revisió.

Nosaltres ens hem quedat a casa, amb la família. Vivint cada racó possible de l'espai i fent una descoberta de nosaltres mateixos. Un temps de recolliment que paradoxalment ha anat de la mà de l'expansió del món virtual. Tot passava allà. Tothom compartia i aportava el seu gra de sorra a la comunitat si sentia aquesta crida. I apareixia un sentiment d'unitat davant de la gran onada. De que estem tots al mateix vaixell.

Al món de la música van aparèixer els concerts i els festivals benèfics online. La sensació de redescobrir un medi com qui trepitja un camp verge per primer cop on es va semblant una nova realitat. Encara no se sabia ben bé com fer-ho.

Un canvi de paradigma, una nova realitat on malgrat no poder sortir a tocar, sempre hi havia un escenari esperant en un live a l'Instagram o al Facebook. Una realitat que mai ens hagués passat pel cap. Sentir l'adrenalina del directe sense tenir ningú físicament al davant, ni sentir els aplaudiments del públic després d'una cançó. O seure al sofà després del concert i llegir els comentaris de la gent, les seves impressions, igual que en un concert real quan els acomiades a la porta firmant discos. Tot era ben curiós!

Per altra banda, en l'àmbit creatiu ha estat un període fructífer. La vida ens convidava a parar i quan pares es crea l'espai per a crear. Parar i escoltar. Escoltar la música de tot el que ens rodeja i llavors t'expandeixes. A mi la creativitat m'ha convidat a escriure cançons, a escriure contes, i a compartir-los, i a donar veu a tot allò que em passava per dintre.

Aquests dies de confinament la música sempre ha estat present, com una banda sonora que ens ha acompanyat tant en els moments de joia com en els moments més foscos. Com una eina per expressar el cos i la veu. Moviment. La vida és moviment.

La música vibrava als menjadors de les cases, però també la música de fora. La que ens convidava a sortir de les coves. La música de les orenetes i dels falciots que ens portaven la primavera sota les seves ales, la del vent, la del mar, la de la llum de sol, la de les migdiades. Una música que sempre havia estat allà però que ara es podia escoltar amb més claredat.

I curiosament després de tot un dia escoltant la música venien els aplaudiments compartits cada dia a la mateixa hora, a les 8 del vespre. Aquest era un moment d'estar junts. De reconèixer-nos. De tocar plegats. Recordo amb alegria el moment

brillant de la música que sortia del terrat de Can Reig després dels aplaudiments, ja cap al final del confinament. Era com si fossin uns senyals de fum, fets de música, de música que ens feia ballar als terrats i als balcons i que ens feia volar més enllà de les cases.

I ara es presenta un nou repte, un nou escenari. Com a persones, com a famílies, com a col·lectius, com a poble, com a humanitat. Diuen que dels moments de canvi en creixen transformacions profundes. Transformacions que van sempre de l'individu a la col·lectivitat.

I com volem viure a partir d'ara? I quina relació volem tenir amb el que som, la natura? I quina relació volem tenir amb la qualitat de vida de les persones? I què significa cuidar?

I com cuidarem a cadascuna de les parts de la tribu? I què volem escoltar de fora que ens enforteixi i ens arreli com a individus i què ens contrai i que ens aixafa? I què és la vida i què és la mort? I quin lloc ocupen? I si tornem a passar per un altre confinament, ho farem igual? Passarem per allà mateix?

Pel col·lectiu dels músics, a curt termini les pinten bastos. L'estiu, el nostre moment d'expansió màxima, la nostra verema, serà discreta aquest any. La majoria de festivals d'estiu s'han anul·lat o s'han encongit. Teatres tancats. Els pressupostos municipals s'estan revisant i la cultura acostuma a veure's ressentida en aquestes situacions. O sigui que ara el nostre repte es anar veient com ens anem reinventant, transformant, i retrobant el nostre lloc a la tribu per poder seguir compartint la música. Aquest és el lloc del músic, el de compartir la música. I sentir, d'alguna manera, el suport que ens permeti seguir creant i compartint. Pot ser un bon moment per revisar com la tribu pot cuidar al músics i als artistes, igual com cuida als científics, als metges, o als mestres, etc. Sembla que hi ha altres societats que ja han posat fil a l'agulla en això, perquè els músics no siguin tan vulnerables davant de les crisis econòmiques i socials.

Així doncs, a veure què ve ara. Nosaltres seguim cantant, seguim ballant i seguim estimant.

Foto de David Torrens amb dofins davant la costa de Sant Pol

Formació d'una de les primeres alineacions anys 20

Article La Costa de Llevant 25-5-1919

FOOT-BALL.- Per acabarho d'arrodonir, una colla de joves aficionats també han instituit el joc del foot-ball, havent llogat al objecte un camp apropòsit junt a la carretera de Sant Cebrià, aprop de can Carreras. Endavant, un atractiu més.

CENT ANYS DE FUTBOL A SANT POL

Eduard Boet

Periodista

Explica l'historiador Jaume Rodríguez Suriñach en les seves cròniques que el futbol va arribar a Sant Pol a la primera dècada del segle XX. Els nois jugaven pel carrer amb una pilota feta amb draps o amb el primer que trobaven. Uns anys més tard van buscar un terreny on organitzar ja uns primers partits. Van anar a parar al Sot de Bagueny, fa o no fa al mateix lloc on el club ha viscut tota la seva vida.

Els primers tocs de pilota al Sot de Bagueny van durar poc, però. Aviat van haver de marxar per culpa de les obres de la carretera i del pont de la riera. Segons una crònica de "La Costa de Llevant" del 1919, els aficionats al futbol santpolencs van aconseguir el lloguer d'uns terrenys a tocar de la carreta de Sant Cebrià, prop de Can Carreras, més o menys on avui hi ha la deixalleria. En aquell camp, conegut com el de Les Oliveres, el futbol de Sant Pol va viure els seus primers anys de vida oficial. És on comencen a jugar-se partits de competició i on està feta la primera foto que existeix de l'equip. Una foto històrica on s'hi pot veure el primer president, l'Aleix Nualart, envoltat de jugadors uniformats amb camisa blanca, possiblement la de diumenge d'anar a missa.

Dels partits que es van jugar en aquell temps a Les Oliveres, les cròniques en destaquen un de la Festa Major, l'estiu del 1920. No hi jugava el Sant Pol. Va ser com un partit d'exhibició entre l'Espanyol i un combinat de jugadors de Barcelona. Es veu que deuria ser un esdeveniment especial perquè hi va assistir el governador civil de Barcelona que, en aquella època, no era altre que Severiano Martínez Anido, un militar de nefasta memòria per la seva política de repressió, especialment a la classe treballadora. Expliquen també les cròniques de l'època que el que més va cridar l'atenció als santpolencs va ser veure per primera vegada un àrbitre vestint la indumentària oficial: jaqueta negra, com si anés de casament, amb uns bordats en forma de trenes a les solapes. Unes trenes que expliquen per què als àrbitres els anomenaven "trencillas". Bé, de fet, encara avui algú els diu amb aquest sobrenom.

A Tot Drap
Agrupació Escolta el Nus
Amics de les Arts
Ampa Escola Sant Pau
Ampa Institut Sant Pol-La Vallalta
Associació Fira Alternativa
At. Club Sant Pol
Centre Cultural i d'esbarjo
Club Bàsquet Sant Pol 07
Club Nautic Sant Pol De Mar
Club Petanca Sant Pol
Club Petanca Santpolenc-Maresme
Club Tennis Sant Pol
Colla de Geganters
Comissió de Reis
Crisol
Dones de La Vallalta
Esbart Dansaire
Grup l'hotel
La Infernal de la Vallalta
Penya Xindries
Unió d'Establiments i Serveis
Volades Santpolencques

Possible equip del Sant Pol anys 20 o 30. Foto de Miquel Castellà. Un de la foto podria ser el seu pare, Josep

Anys 50

Junta directiva (1967)

Equip del Girona 1 - S. Pol 2 del 1-3-1970

Primer equip futbol femení Sant Pol

Acabades les obres del pont, el futbol va tornar al Sot de Bagueny d'on pràcticament no s'ha mogut fins avui. Sí que hi va haver un temps, poc abans de la guerra, que es va jugar a Can Villar, on avui hi ha el parc del Litoral. Era el camp que es va conèixer amb el nom de "Els polls".

El club va quedar registrat oficialment com Atlético Club San Pol. Tot i que en aquells anys la Mancomunitat de Catalunya havia aconseguit donar una certa presència al català en la vida educativa i social del país, el castellà era l'única llengua oficial. A més de "ATC San Pol", al club també se'l coneixia, així consta en cròniques i documents, com el "Sanpolench" o "Sampolench".

I com que es deia Atlètic, es va decidir que havia de vestir com un altre Atlètic, el de Bilbao, un dels grans clubs de referència en aquell moment. Per tant, es va canviar el blau per les franges blanc i vermelles dels bascos. Uns colors, per cert, que no són els originaris dels bilbaïns. De fet son heretats del Southampton, club anglès de la ciutat on els bascos anaven a comprar el material esportiu i on tot era, i és, de color blanc i vermell. Els colors corporatius de la primera indústria de la ciutat, la naviera Star Line. La del Titànic.

Ja abans de la guerra, el futbol va convertir-se en una de les principals atraccions desbarjo a Sant Pol, tant pels que hi jugaven com els que l'anaven a veure. Un diumenge a Sant Pol era la missa de dotze, dinar, cafè al bar del Centre i el futbol. Després encara hi havia qui ho rematava amb un cine a la Punta o al Centre.

Amb molt d'entusiasme i passió, el club va anar creixent en aquests primers anys. També pujava el nivell del futbol que s'hi veia, gràcies sobretot a bons jugadors del poble i als reforços vinguts de fora. D'aquests cal destacar dos noms que serien mítics en el futbol. L'any 1931 va venir a treballar de fuster a les obres de l'Amor Social, el cine de la Punta, un jove que es deia Domènec Balmanya. En més d'un partit havia reforçat l'equip ajudant-lo a guanyar i demostrant ser un futbolista que apuntava grans maneres. Balmanya

acabaria sent un dels jugadors i entrenadors més importants del futbol català del segle XX.

L'altre gran jugador que va passar de jove per Sant Pol va ser Juanito Segarra. Tenia 14 anys i amb el seu germà Josep el van convèncer per venir-hi a jugar. Dinava a Can Pancheta, s'equipava a Can Burot i al camp era tot un espectacle. Mai s'havia vist res igual a Sant Pol. Molta gent anava al Sot de Bagueny atreta pel seu joc. Es va convertir en un autèntic ídol. Fins i tot li van fer una cançó que li cantaven, expliquen que sobretot les noies, i que tenia una tornada que deia: "repite Segarra con gran emoción, el último gol del Sant Pol". Com que només tenia 14 anys li havien de falsificar la fitxa. Fins i tot en alguns partit, per evitar reclamacions dels rivals, li havien arribat a pintar un bigoti per fer-lo passar per més gran. Ja es poden imaginar el que va passar amb el bigoti un dia que en un partit a Arenys va ploure...

Del Sant Pol, Segarra va marxar al Vilafranca i ja des d'allà al Barça on es convertiria en un dels jugadors claus en la història blaugrana.

Com tots els clubs modestos, el Sant Pol ha tingut al llarg de la seva història pujades i baixades. No sempre es poden tenir bons futbolistes. A més, si no pagues als jugadors com ha passat històricament a Sant Pol, és molt difícil tenir un equip competitiu. Fins i tot, el club va passar per èpoques en que tenia problemes per reunir onze jugadors pels partits.

Això va fer que a partir dels anys 50 el club anés tirant com bonament podia, però deixant de banda qualsevol ambició esportiva. Pels nens, el carrer continuava sent la gran escola, però quan es feien grans la majoria marxaven a clubs veïns com per exemple el CF Calella. Així va ser com el club calellenc va passar de ser l'etern rival dels anys 40 a ser una autèntica escola de futbol pels santpolencs.

El que sí que no canviava mai, però, eren els partits d'estiu amb els de la Colònia, els alemanys de l'Hostalet, o Can Milliets, o fins i

tot amb els veterans del Barça que més d'una vegada havien vingut a una Festa Major. Per molt malament que estiguessin les coses al club, aquells partits de les tardes d'estiu no deixaven de ser mai memorables.

A finals dels 60, Sant Pol tenia una generació de bons futbolistes, però jugant tots en clubs de fora. Només es vestien de blanc i vermell els estius en els partits de Festa Major. El club no rutllava, la gent no anava al camp, els resultats no ajudaven i tampoc no hi havia un futbol base amb garanties. Davant d'aquest panorama un grup de socis es van conjurar per recuperar el futbol de nivell pel poble. Liderats per Francesc Nualart, "Falca", van anar a buscar a tots aquests jugadors que eren fora per mirar de fer un equip competitiu. Tots van dir que sí malgrat que per a molts suposava deixar un club de més nivell o perdre alguna compensació econòmica. Però a canvi, aquí els oferien la possibilitat de jugar pel poble i, el que és més important, amb els amics i companys de tota la vida.

I aquí comença una de les millors etapes esportives del club. Un autèntic "dream team" santpolenc dissenyat en gran part per Francesc Nualart, un personatge irrepetible. Un autèntic visionari del futbol que exhibia uns coneixements tàctics molt innovadors. Feia jugar l'equip amb un futbol molt diferent del de la resta de clubs de la categoria, trencant sistemes que fins aleshores semblaven intocables.

Però si el sistema de joc d'aquell equip va ser innovador, també ho va ser la gestió de la junta directiva. Segurament el Sant Pol ha estat el primer club de categories modestes en generar ingressos atípics organitzant desplaçaments dels seus seguidors. El club venia uns tiquets que incloïen el partit i un àpat en un bon restaurant de la zona on jugava l'equip. Amb això el club pagava les despeses del desplaçament dels jugadors i alguna cosa més. Aquesta iniciativa va tenir molt d'èxit.

Tota època daurada d'un club té també el seu partit. El d'aquest Sant Pol va ser un 1 de març del 1970 a Girona. Els santpolencs es van imposar per 1 a 2 contra tot

pronòstic a un Girona B ple de joves jugadors aspirants a passar al futbol professional.

Però no tot és per sempre i aquell cicle va arribar al seu final. Aquella generació de futbolistes no va tenir relleu immediat i el club va entrar de nou en una època on calia picar molta pedra per mantenir viva la il·lusió. El futbol base semblava més sòlid però no tenia continuïtat. En aquella època, als anys 80, és quan despunta un nen alt i fort en l'equip aleví que feia gols a cabassos. Era en Lluís Carreras. De l'aleví del Sant Pol va marxar al Calella i d'allà directe a la Masia del Barça on va iniciar la seva formació que el portaria a les fites més altes del futbol professional. Lluís Carreras és avui un autèntic orgull per Sant Pol i pel seu futbol.

Pels anys 90, de nou el primer equip va mostrar un bon nivell de joc i resultats. El 1994 va pujar a segona categoria amb una gesta memorable: ser l'únic equip de totes les lligues que es disputaven a Espanya que va acabar la temporada invicte.

En la dècada dels 90 té lloc un altre fet clau en la història del club: la fusió amb l'escola SEIR de l'Hotel. S'uneixen dos projectes santpolencs que tenien el mateix objectiu, la formació dels nens. Els resultats d'aquesta fusió no van trigar a arribar. Sant Pol passava en poc temps a convertir-se en un referent del futbol formatiu a la comarca. A més, el club comença a exhibir múscul organitzatiu amb unes exitoses 12 hores de futbol base que porten fins a Sant Pol els principals clubs catalans.

El Sant Pol arriba a l'any 2000 amb un futbol base potent que guanya títols, però amb la preocupació de ser un dels pocs clubs del Maresme que continuava sense tenir gespa artificial. El risc que els jugadors marxessin a altres clubs fa que la directiva pressioni l'ajuntament per obtenir ajudes per finançar-ne la instal·lació. Les negociacions no comencen bé i això provoca un fet insòlit en la història del club. S'organitza una manifestació pel poble reclamant ajuda per la gespa. Finalment hi ha acord i l'any 2008 el Sot de Bagueny es vesteix de gala amb un verd artificial

que li canvia l'aspecte però mantenint l'atmosfera i l'ambient de sempre.

I és sobre aquesta gespa que el primer equip viu una de les victòries més recordades i èpiques. L'any 2014 aconseguix un ascens de pel·lícula a la segona divisió catalana marcant el gol decisiu en l'últim segon del partit. Un ascens a una categoria ja de nivell en la que el club s'ha consolidat en les últimes temporades.

En aquesta última dècada, el Sant Pol enceta una etapa en que, mantenint els principis de no gastar més del que es té, es tiren endavant projectes valents i innovadors. Avançant-se a altres clubs de la comarca, fa una aposta pel futbol femení, també pel futbol adaptat i posa en marxa projectes que consoliden al club com un referent, no només a la comarca sinó també al país. És el cas del Campus Lluís Carreras o del torneig de futbol juvenil The Cup que des del 2016 reuneix a Sant Pol als principals equips de la lliga espanyola.

Al marge d'això, el club no rebaixa l'ambició en cap dels seus objectius esportius i arriba al centenari en un gran moment pel que fa al primer equip. Els santpolencs fan una temporada completíssima fins la suspensió per la pandèmia i es queden a un no res d'un ascens a la primera divisió catalana que hauria estat històric. Aquests bons resultats es deuen en bona part als excel·lents fruits que continua donant el futbol formatiu del club, combinat amb el reforç de bons jugadors vinguts de fora i que se senten santpolencs des del primer moment que entren al vestidor.

I així, pas a pas, el Sant Pol ha arribat al seu centenari havent-se guanyat el reconeixement de ser un dels millors clubs del Maresme. Son 100 anys viscuts molt intensament gràcies a l'esforç de molts i, sobretot, al suport d'un poble que sempre ha sentit al club molt seu.

Lluís Carreras

ELS ACTES DEL CENTENARI

Presentació
del futbol base
(20/10/2019)

Foto dels capitans
del partit Sant
Pol - Palamós
(31/08/2019)

Foto oficial del
primer equip
(temporada 2019-
2020)

Caràtula del
documental sobre
els 100 anys de l'ATC
Sant Pol

EDUARD BOET MERCÈ PINAR
GENT DEL SANT POL
Històries de 100 anys

Si una cosa tenia clara a la Junta Directiva de l'Atlètic Club Sant Pol és que els actes de celebració del Centenari del Club havien de ser participatius i oberts a tot Sant Pol.

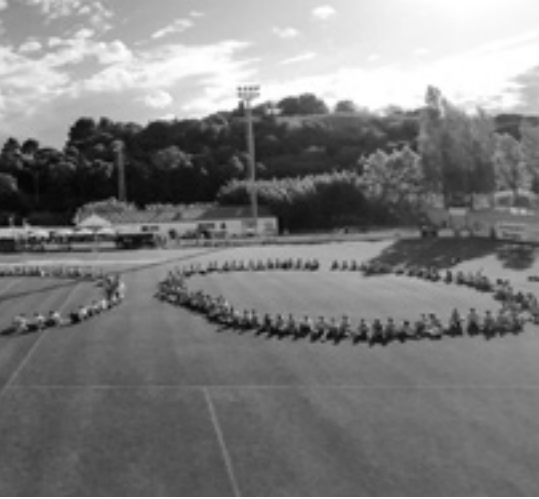
Per aquest motiu es va decidir crear la Comissió del Centenari del Sant Pol. Una Comissió que tenia l'objectiu d'involucrar a gent que havia estat molt a la vora del Club, bé com a directiu, com a jugador o com a col·laborador, per que ajudessin a portar a terme actes de celebració que fossin inclusius i transversals, en definitiva on tothom hi tingués cabuda.

La Comissió es va posar a treballar a finals de l'any 2017 i va acordar celebrar actes des del juliol del 2019

al juliol del 2020, fent coincidir l'inici i la cloenda amb la Festa Major de Sant Jaume. Es va treballar molt dur per tenir actes durant tots els mesos de l'any, sense excepció, intentant fer els de l'aire lliure en èpoques de més bonança climatològica i la resta, en locals tancats, coincidint amb l'hivern.

Es van marcar uns objectius i unes dates per a complir-les i es va crear un logotip exclusiu pel Centenari a més de dissenyar la samarreta (1a i 2a equipació de joc) per que la vestissin tots els jugadors i jugadores del Sant Pol durant la temporada 19/20.

L'inici del Centenari ja va ser prou sonat. Es fa un sopar a l'envelat de Festa Major amb l'assistència de 300 comensals. Es va presentar en exclusiva la samarreta del Centenari del Club, patrocinada per Sauleda SA, empresa que ja fa uns anys ajuda a tirar endavant els projectes de l'entitat. Aprofitant aquest acte de

celebració, els components del grup N'Gai N'Gai (creadors de l'himne del Sant Pol) van interpretar la nova versió amb nous arranjaments.

Ja posats a celebrar, i amb l'empenta que dona aquest fulgurant inici de Centenari i coincidint amb el Concurs del millor himne del clubs catalans que organitza el programa esportiu Tot Gira de Catalunya Ràdio, el del Sant Pol va quedar primer en la votació del mes de setembre. Va passar a la final en que va ser el cinquè més votat, fet que omple d'orgull al club.

A finals d'agost del 2019 es va organitzar el primer Torneig del Centenari amb dos partits molt atractius: l'Amateur del Sant Pol, acabat de pujar a tercera catalana, contra el CF Calella, i el Primer equip contra l'històric Palamós, degà del futbol català.

Tots dos partits van acabar amb

victòria santpolenca. Aprofitant aquesta Diada històrica, es va retre homenatge als exjugadors del Club més grans de 70 anys. Aquest Primer Trofeu Centenari va ser retransmès en directe conjuntament per Ràdio Sant Pol i Ràdio Calella Televisió, amb els comentaris de Lluís Carreras i Eduard Boet i la col·laboració de Salvador Itchart. Un fet que no havia succeït mai a Sant Pol. Una cosa més, per tant, a afegir a la història del club.

La presentació del Futbol Base de l'any del Centenari va ser sonada. A banda de la gravació amb dron del numero 100 dibuixat per tots els jugadors i jugadores del Club al centre del terreny de joc, es va organitzar una cercavila amenitzada pel grup Txacum pels carrers del poble que va acabar a la platja de les Barques.

Allà, l'Ester i en Pere Sauleda van donar forma artística a la foto commemorativa del Centenari amb Sant Pau de fons.

Durant els següents 3 mesos es va fer un concurs de dibuix entre els nois i noies de l'IES de Sant Pol. Els treballs es van exposar al Sot del Bagueny durant tota la temporada. També es van anar celebrant partits del Centenari de tot el futbol 11 que hi ha al Sant Pol i es va crear una col·lecció de vins i caves exclusiva per vendre al llarg de tota la temporada.

Al gener, per la Festa Major de Sant Pau i per commemorar l'estreta relació entre el Grup l'Hotel i l'ATC Sant Pol, es va fer passar tots els participants a la 36a Marxa de Sant Pau per dins del recinte del Sot del Bagueny i se'ls lliures una postal única i numerada (només hi ha una tirada de 1200) amb declaració del perquè d'aquesta estreta relació entre les dues entitats.

Però quan estava tot a punt per començar els reconeixements als equips Campions del Club durant els anys 80, 90 i 2000, va arribar el COVID-19 i va aturar les celebracions.

Tot i això, en aquesta Festa Major 2020, el COVID-19 no frenarà la celebració dels actes que estaven pendents. Entre aquests hi ha prevista l'estrena del **documental sobre els 100 anys de vida del club** del que en són autors l'Eduard Boet i la Mercè Pinar. Es tracta d'una producció audiovisual que sota el títol de "*La gent del Sant Pol: històries de 100 anys*", proposa un viatge per la història del club acompanyats per una quarantena de testimonis que retraten la vida de l'entitat a partir de la seva experiència, els seus records i les seves emocions.

Aquest documental es projectarà al Parc del Litoral, dimecres 22 de juliol, dins dels actes de la festa Major.

Pel Club, aquesta producció audiovisual vol simbolitzar el pal de paller sobre el que s'aguanten els diferents actes d'aquesta commemoració. El Club entén que aquest documental és un bon reflex de la importància que el futbol i l'Atlètic Club Sant Pol han tingut en la vida del poble en aquests 100 anys.

Des del Club es té clar que a la que es puguin reemprendre els actes que s'han deixat de celebrar, es faran. Que es plantarà la **Càpsula del Temps** al camp de futbol, que es pintarà el **Mural del Centenari**, que es guarniran els aparadors dels comerços del poble i que cap al juliol del 2021 es farà el **sopar de cloenda**.

Sens dubte serà un Centenari merescut i celebrat tal com calia. La Comissió del Centenari vol agrair a tothom que ha ajudat, per cert molta gent, i sobretot per haver-ho fet per l'estima al Club que porten al cor.

**Gràcies i per molts anys més.
100% SANT POL**

LES EPIDÈMIES A SANT POL

Cristina Bosch

Arxivera
Municipal

Viatgem al passat per conèixer diferents episodis d'epidèmies i malalties infeccioses que han afectat la nostra vila al llarg de la història

La convivència amb la mort era molt habitual a les societats de l'Antic Règim. El fossar o cementiri estava situat al centre de la població, al costat de la primitiva capella de Sant Jaume, on ara hi tenim l'església parroquial, recordant a tothom la fragilitat de la vida.

No disposem de documentació per a fer un estudi minuciós de totes les pestes i epidèmies que ha patit Sant Pol, de manera que ens limitarem a donar referència d'aquelles malalties contagioses de què tenim notícia.

La Pesta Negra

La malaltia més mortífera de totes va ser la pesta negra. Des de la seva irrupció l'any 1348, esdevingué endèmica o estructural i s'anava reproduint periòdicament. La denominació de bubònica o negra era a causa dels bultets o fístules que es formaven als ganglis, especialment a les zones limfàtiques (aixelles, coll, cervicals...), de colors ennegrits i blavosos, i que causaven dolor al malalt, a més de febre, mal de cap i calfreds. Des de la seva arribada i fins el 1378 hi va haver 4 brots de l'epidèmia i es calcula que a tot Europa van morir fins a 25 milions de persones.

L'episodi de pesta de mitjans del segle XVII va ser molt violent. L'historiador Pierre Vilar la qualifica com "la més terrible epidèmia de la història moderna catalana, comparable potser a la de 1348". El seu origen sembla trobar-se a Argèlia, però va estendre's ràpidament i aviat va arribar a terres catalanes. El 1649 el Batlle de la Baronia de Montpalau, de la qual depenia Sant Pol, alertava ja de la imminent arribada de l'epidèmia, també dita "contagi" o "morbo", i demanava a les seves poblacions que preparessin els mecanismes oportuns per fer-hi front. No sabem quines decisions

Pesta negra.
Miniatura del segle
XIV.

Segles enrere, especialment des del segle XVII, per poder entrar a qualsevol port de mar, els patrons i mariners havien d'anar proveïts d'un certificat del lloc on partien i havien de presentar-lo al lloc d'arribada, per evitar haver de patir la quarentena de dies d'aïllament. La informació que contenia era molt simple, només assegurava que no tenia cap pesta ni mal contagiós. Aquí reproduïm un d'aquests impresos de patent de sanitat, expedit per l'Ajuntament de Sant Pol l'any 1814 al pescador Joan Pau Mas, que amb el seu llaut Santa Victòria anava a pescar a les illes Medes.

Epidèmies, pestilències i mals lletjos de guarir aterrien la gent en temps anteriors als coneixements científics de la medicina moderna i l'ús dels fàrmacs antibiòtics

van prendre els governants de Sant Pol, que des de 1599 estava constituïda com a vila independent, però tenim referències que l'epidèmia va afectar greument a poblacions molt properes a la nostra. A la majoria d'elles la primera mesura fou la creació de les Juntes del morbo, que estaven formades pel Batlle i els jurats. Eren autònomes i posseïen la màxima autoritat durant el temps del contagi. Les disposicions que preniën consistien, bàsicament, a bloquejar els accessos al nucli urbà, tallant el pas per camins rals i rieres. Al mateix temps, s'habilitaven camins que, tot vorejant el nucli urbà, permetessin el pas de mercaderies, evitant tot tipus de contacte. També s'ocupaven d'habilitar un indret a les afores de la població per traslladar-hi les persones amb símptomes i posar-les en "purgació", que avui dia equivaldria a posar-les en quarentena. En aquella societat d'antic règim, la fam, conseqüència de les males collites i d'un estat de guerra quasi permanent, adobava el terreny per l'aparició de l'epidèmia. Va ser habitual l'ús de la violència per aconseguir els cereals, com assaltar barques carregades de blat i prendre'l per la força.

El març de 1651 els Jurats i Consellers de Calella determinaren anar a Pineda i Sant Pol per tal d'aparellar conjuntament un carro armat, que proveït amb or i plata, pogués anar a cercar blat allà on se'n trobés.

El mateix hivern de 1651 es confirmava la presència de pesta a Barcelona i l'epidèmia es propagà per tot el

Principat. Al mes de juny aparegué a Malgrat, al juliol a Canet i a l'Agost a Arenys de Munt. Les mesures més radicals, com trencar el contacte amb els pobles veïns o cremar la casa infectada, aconseguïren frenar uns mesos la seva arribada a algunes poblacions com Mataró, on no va fer-ho fins al gener de 1652, o Arenys de Mar, infectada al maig.

L'any 1652 i 1653 foren els més durs, amb una elevada mortalitat que afectà per igual totes les poblacions. Amb aquest panorama, Sant Pol es trobava al bell mig de la zona infectada, però la única referència que hem trobat d'un malalt a la nostra vila data de 23 de febrer de 1652: *mori del contagi M^o Barthomeu Philiperas cirurgià (...) de edat de alguns 36 anys, morí en Sant Pol fonch enterrat en lo sementiri de la Iglesia vella de Canet.*

Els cirurgians tenien una consideració social inferior a la dels metges, ja que feien servir les mans per exercir el seu ofici. Així doncs, els pertocava aplicar al malalt els remeis proposats pels metges: les sagnies, tractar les lesions, etc. No sabem si aquell cirurgià en concret que va morir de "contagi" era de Sant Pol, probablement no, perquè va ser enterrat a Canet, però si que va morir al nostre poble, cosa que indica que la pesta també hi havia arribat, tot i que no sabem en quina mesura.

Epidèmies, pestilències i mals lletjos de guarir aterrien la gent en temps anteriors als coneixements científics de la medicina moderna i l'ús dels fàrmacs antibiòtics. En aquell context, la religió tenia un pes indiscutible i estava molt estesa la consciència que tot el que esdevenia a la natura era una manifestació de la voluntat divina. D'acord amb aquesta concepció del món, la malaltia era un càstig que enviava la divinitat com a penitència dels greus pecats comesos pels homes. Així doncs, tothom tenia clar que, a banda de les mesures sanitàries, calia adoptar-ne d'altres, de caire religiós, ja fossin misses, oracions o processons, que

ajudessin a apaivagar l'enuig diví. Lesglésia assolia un paper cabdal en aquells moments difícils, com a intermediària davant la divinitat, i molts dels pobles afectats buscaven sants protectors, que actuessin de mitjancers per obtenir el perdó i la gràcia celestial i que els deslliuressin del contagi. Això es feia mitjançant el vot de vila, que era el compromís que el poble adquiria amb una divinitat benefactora, després que aquesta els concedís el favor diví que posava fi a l'epidèmia. En el cas de Sant Pol el vot solemne es va fer a Sant Esteve i a Sant Roc.

Lo dia 3 celebrà esta Parròquia la festivitat de Sant Esteve, segons costum de nostres avis, establerta ab motiu de la peste que en remot temps assolà aquest país. No podem señalar la època precisa en que això succehí, y sols direm que en tal dia 3 de Agost cessà aquella calamitat en tot lo mitj poble corresponent a la part de llevant; y sos vehins volguerén perpetuar sa memòria en acció de gracias de haber quedat lliurats de dit assot. De igual modo que l'altra part ó meytat del poble que cau a ponent se'n deslliurà totalment lo dia 16 del mateix mes, per cual motiu obsequia en dita diada a S. Roch, a la intercessió del cual piadosament atribueixen nostres antepassats la gracia alcansada; deixantnos exemple de la sua veneració y gratitut a eixos sants. (El Santpolench, Agost 1891)

La publicació diu no poder determinar la data d'aquella pesta, però és obvi que correspon a l'episodi de mitjans del s. XVII, atès que un document parroquial de 1758, un segle després, recull també la celebració d'aquestes dues festes en els mateixos termes: el 3 d'agost, dia de la invenció de Sant Esteve, fa la festa el C/ Nou (part de llevant), en contraposició als del C/ de la Plaça (ponent) que fan la festa per Sant Roc, el 16 d'agost. Aquestes festes, que es celebraven amb actes religiosos, però també d'altres de festius, com enramades, balls i focs artificials, les tenim documentades fins a principis del segle XX, moment en què la seva celebració va minvant fins a desaparèixer completament.

Segle XIX i XX

Durant el segle XIX trobem nous episodis de malalties que van fer estralls al nostre poble. El 1805 les competències en matèria de sanitat estaven en mans dels capitans generals de les províncies, atès que el control d'epidèmies depenia dels cordons sanitaris que controlava i instaurava l'exèrcit. El 4 de març tenim constància de la inclusió de Sant Pol en un d'aquests cordons sanitaris, que segurament s'instaurà per evitar el contagi del tifus exantemàtic, també conegut com a "Febres pútrides" o "Febre dels exèrcits".

Però segurament l'epidèmia més destacada fou la de còlera, també coneguda com "morbo asiàtic", perquè el primer brot aparegué a l'Índia. Els símptomes eren

El brot de còlera de 1854 s'originà en un vaixell procedent de Marsella, que al mes de juliol va arribar al Port de Barcelona i que extengué la malaltia a àmplies zones de la geografia catalana

vòmits i diarrea descontrolada, que provocaven la mort per deshidratació pocs dies després. El brot de 1854 s'originà en un vaixell procedent de Marsella, que al mes de juliol va arribar al Port de Barcelona i que extengué la malaltia a àmplies zones de la geografia catalana. A Sant Pol, tot i que no es fa cap referència concreta al còlera, el 8 de setembre la sessió municipal és presidida per l'Alcalde accidental, per malaltia de l'Alcalde i tinent, fent constar que es reuneixen "els que tenen salut". Una setmana després, el consistori es reuneix de nou, posant de manifest que el metge local fa dies que està malalt i que, davant la circumstància extraordinària en què es troba la població, cal buscar-li un substitut, per tal de garantir l'assistència mèdica.

Moltes d'aquestes malalties infeccioses es produïen per la manca d'higiene, que contribuïa a la seva ràpida propagació. Un altre problema era el cementiri, ubicat al bell mig del poble, cosa que en temps d'epidèmia suposava un perillós focus de transmissió. Per tot plegat, quan es va construir l'actual cementiri, l'any 1858, els estatuts prohibien obrir els taüts:

No se permitirá abrir nincho alguno sin permiso expreso de la junta ni esta consentirá se abra dentro de los dos años de haberse depositado algún cadáver (...). En caso de dudas las resolverán las juntas, como y también si será o no conveniente abrir ninchos aunque haya pasado el tiempo señalado, siempre que por algún caso extraordinario, como en tiempo de epidémias, o que por cualquiera otras causas se tenga por perjudicial el abrirlos.

La següent pandèmia s'originà el 1863, però a Espanya hi arribà el 1865, a través del port de València. Aquest brot, sortosament, no afectà Sant Pol, cosa que fou molt celebrada, en una clara mostra de la gravetat d'aquella malaltia:

El Ayuntamiento acordó que en atención a que esta villa se ha visto

CORREGIMIENTO DE GERONA.

Estado en que se detallan los Puntos que son indispensables guardar en la Costa de este Corregimiento para el Cordon de Sanidad reducido este con arreglo á las órdenes de la Superior Junta de 16 de Febrero último y del Excelentísimo Señor Capitan General de 22 del mismo.

Divisiones.	Extension de ellas.	Colecciones de las Ofidias.	Puntos á las órdenes de estas.	Cada una de ellas.			Personas.
				Segu.	Car.	Sold.	
7	Desde la Riera de Caldesa á la Riera de Cabra.	Asedo de Mar.	Punta de la Florida.
			Portillo.
			Peñas de Castell.
			La Marina.
3	Desde la Riera de Cabra hasta el cabo de Santa Rosalia.	San Pol.	Barraca de San Pol.
			Torreón.
			Barraca de San Pol.
			Puerto.
3	Desde el cabo de Santa Rosalia hasta la punta de la Agulla.	Caldes.	Torre de Santa Rosalia.
			Barraca al puente del Rio.
			Cabo Verdoso.
			Barraca.
4	Desde la punta de la Agulla al cabo de Bullas.	Márgel.	Santa Catalina.
			Cala Fatale.
			Santa Ana.
			Cala Calles.

Comunicat del capità General del Corregiment de Girona, assenyalant les zones del cordó sanitari (1805)

Gerona 4 de Marzo de 1806.
Francisco de Mendoza.

MOLTES D'AQUESTES MALALTIES INFECCIOSES ES PRODUÏEN PER LA MANCA D'HIGIENE

libre de la epidèmia de cólera morbo, que ha invadido a otras vecinas, se cante un Tedeum en la Iglesia Parroquial en acción de gracias, al qual asista toda la corporación y se inviten a las demás autoridades y vecinos de la villa (Llibre d'Acords del Ple, 1865).

El 1890 El Santpolench informava que la Fira de Sant Pau havia estat poc lluida per “las muchas convalecencias de la malaltia anomenada aqui dengue”, que actualment equivaldria a una epidèmia de grip.

Ja entrat el segle XX tenim noticia d'algunes malalties infeccioses, de menor gravetat, que afectaren Sant Pol. L'hivern de 1908 hi va haver “una pesta de rosa” o rubèola, que afectava, sobretot, els més petits, cosa que suposà que es parlés de tancar les escoles. Tot i això, no consta que s'arribés a prendre cap mesura perquè tothom es recuperava de forma satisfactòria.

La pandèmia de grip de 1918, mal anomenada “grip espanyola”, fou particularment severa i va arribar a causar la mort d'entre 50 i 100 milions de persones a tot el món. El nom li ve perquè a Espanya és on es va informar primer de la seva existència, ja que els països que lliuraven la Primera Guerra Mundial no volien desmoralitzar les seves tropes. A Barcelona es va estendre

a partir del mes d'octubre i es creu que va arribar a haver-hi 150.000 infectats, d'una població total de 640.000 persones. La seva ràpida propagació va fer que aviat arribés al Maresme, on va afectar en major mesura les poblacions amb més densitat, com Calella o Mataró. En el cas de Sant Pol, l'anomenada “passa” no va causar grans estralls, tot i que va haver-hi alguna mort destacada, com la de Maria Fulquet, germana de l'empresari Sebastià Fulquet. El mes de novembre es van celebrar dues novenes a l'Església, dedicades a Sant Roc i a Sant Esteve “pera que cessi aquest flagell que tantes víctimes causa a tota Espanya”.

A moltes poblacions del nostre entorn es van adoptar mesures per evitar el contagi, com el tancament de teatres, cinemes i balls o la prohibició de visitar el cementiri per la diada de Tots Sants, però en el cas de Sant Pol no es va prendre cap acord al respecte i per Santa Victòria, el 17 de novembre, sembla que la festa va ser més lluida que mai “per haverse acabat la epidèmia, encara que per aquí (g.a.D.) no ha tingut gran ressonància, y per haverse firmat la pau mundial”.

La majoria d'infeccions i contagis es continuaven produint per les males condicions sanitàries. Un dels qui contribuï a millorar-les fou el Doctor Modest Furest. L'any 1916 publicà un manifest on exposava la manca d'higiene a la vila, per l'existència d'aigües estancades, al Torrent Arrosser i a la Riera, que suposaven un focus d'infecció. També denunciava l'abocament de deixalles en llocs públics i la cria de porcs a l'interior de la vila. Poc després, el Ple municipal acordà l'anàlisi bacteriològic de les aigües de la vila.

Un altre metge santpolenc que contribuï a donar a conèixer les causes de les malalties infeccioses i la manera de combatre-les fou Lluís Claramunt Furest. Amb aquest objectiu va escriure el seu llibre sobre la febre tifoide o tifus, una malaltia que matava cada any

centenars de persones. Pretenia acostar l'epidemiologia a les escoles, fàbriques, tallers i altres llocs de reunió, per tal de conscienciar la gent i que poguessin establir les mesures preventives adequades. Avisava del perill que les matèries fecals o l'orina dels malalts es filtressin, a través del sòl o de les conduccions d'aigua potable, així com del risc de portar les mans brutes.

(...) Nosaltres no podem veure impassibles com es moren, cada any, aquests centenars de conciutadans nostres, sense que en protestin fins les cèl·lules menys sensibles del nostre cos perquè creiem que es poden salvar, có és, que no s'han d'infectar i emmalaltir si es fa tot el que es degui fer, i si ningú, que hi tingui obligació, deixa de posar-hi l'esforç i la voluntat (Lluita contra la febre Tifoide a Catalunya, 1933).

Durant la República, a principis de 1932, Sant Pol va patir un brot de tuberculosi. A inicis de Març es produí una denúncia de la Junta de Sanitat per no haver desinfectat els domicilis on havien mort els contagiats i es donava als afectats un termini de 48 hores per fer-ho. Durant l'abril s'ordenà encara la desinfecció d'un altre domicili.

Poc a poc, les mesures d'higiene i salut pública s'anaven imposant. Aquell mateix any, el maig de 1932, el Dr. Furest denuncià al Ple Municipal la infracció sanitària que suposava la conducció de cadàvers a braços, per la qual cosa el consistori acordà no permetre aquesta pràctica, "si la caixa mortuòria no era forrada de zinc i convenientment soldada per impedir tota mena d'exhalacions". Al Ple de 8 de juny el consistori acordà avisar al veïnat que no tiessin aigües brutes al carrer, ordenant una rigorosa vigilància per tal d'impedir-ho, i el 8 d'agost s'ordenava que els establiments tinguessin degudament condicionats els queviures exposats al públic, per tal de prevenir qualsevol tipus de contagi.

A finals de 1932 es declarà una epidèmia de tifus al grup de cases del C/ Sant Pau i la Junta de Sanitat ordenà la desaparició de les comunes i la seva substitució per vàters amb aigua corrent.

Tot i els esforços, el problema de la contaminació de les aigües persistiria encara durant anys, com posa de manifest l'epidèmia de tifus que es produí durant la Guerra Civil. Els 2 brots, l'un el 1936 i l'altre el 1938, van afectar un gran nombre de persones, 7 de les quals van acabar morint. Es van prendre una sèrie de mesures de prevenció, com ara arreglar canonades o ordenar l'anàlisi de les aigües que subministrava l'Ajuntament, per comprovar-ne la potabilitat. Malgrat això, al Ple de 9 de setembre de 1938 l'alcalde feia públic un ban, recomanant a tothom que s'abstinguessin de beure aigua corrent, mentre s'efectuaven els treballs de desinfecció. Un cop acabada la guerra, continuaren els intents per controlar el precari estat sanitari en què es trobava la població. L'1 de juny de 1939 es prohibia als veïns dipositar bosses als carrers, recordant l'existència de l'escombriaire, que recollia diàriament la brossa. Poc després, l'Inspector de sanitat donava ordres que les aigües fossin desinfectades amb clor.

El 20 de setembre de 1939 es van demanar vacunes antitífiques per a 500 persones i s'ordenà la vacunació gratuïta a tots els veïns que tinguessin relació amb malalts de tifus. Tot plegat va permetre reduir progressivament la taxa de mortalitat per aquesta malaltia, que havia esdevingut endèmica. El març de 1950, la publicació L'Ideal aplaudia la tasca de la Junta Municipal de Sanitat, atès que l'arquitecte municipal havia estudiat el problema de les aigües i s'havia construït un pou i s'estava a l'espera d'una estació depuradora. També destacava l'efecte positiu que havia tingut la vacunació de la majoria de la població i donava xifres que

avalaven la disminució dels casos i de les defuncions.

Amb el pas dels anys, l'adquisició de nous hàbits sanitaris per part de la població i els avenços de la Medicina han fet possible combatre les epidèmies d'una manera molt més eficaç i reduir la mortalitat, però en moments com l'actual, el passat se'n fa present per mostrar-nos que cal estar atents a les noves pandèmies que apareixeran i que seguiran escrivint aquesta història.

El Doctor Lluís Claramunt i Furest visitant un nen malalt, extreta del llibre que va publicar sobre la ràbia.

Bibliografia

- 📖 *El Santpolench*, portaveu del Centre Català.
- 📖 *Ideal*, Periódico de los jóvenes de acción catalana.
- 📖 Setmanari *La Costa de Llevant* (1901-1911).
- 📖 Camps i Clemente, M. (1985). *La peste a Catalunya*. Barcelona. Seminari Pere Mata.
- 📖 *Epidèmies i Remeis al Maresme*. (2014). Comarcal del Maresme. Malgrat de Mar.
- 📖 Sauleda Parés, P; Sauleda Parés, J. (2000). *La pesta a Sant Pol de Mar*.
- 📖 Amat i Teixidó, J. (1998). *Sant Pol de Mar: el franquisme*. Vilassar de Mar. Oikos-Tau.

Fonts documentals

- 📖 Arxiu Municipal de Sant Pol de Mar
- 📖 CESC Sant Cebrià

Imatges

- 📖 Arxiu Pere Sauleda
- 📖 Viquipèdia

Ajuda'ns a documentar la pandèmia del Covid-19 a Sant Pol

La majoria de fotografies que acompanyen les pàgines dedicades al Covid-19, inclosa la portada d'aquesta revista, han estat cedides per vilatans i vilatanes de Sant Pol de Mar, que les han fet arribar a l'Arxiu municipal.

Els vostres testimonis sobre com heu viscut la pandèmia i el confinament són de vital importància per poder documentar aquest episodi de la nostra història. Imatges, vídeos, cartells, qualsevol tipus de document té el seu valor i l'Arxiu de Sant Pol us garanteix que es conservarà seguint tots els protocols per tal de preservar-los en la nostra memòria.

Podeu contactar amb l'Arxiu de Sant Pol amb el correu arxiu@santpol.cat

Moltes gràcies per la vostra col·laboració!

là de Sant Pol (1890-1893)

atòlica (1950)

3)

le meitats del segle XVII a Catalunya. Universitat de

. Actes VIII Trobada d'Entitats de Recerca Local i

). El Sant Pol de l'avi. Sant Pol de Mar.

ar (1931-1948). República, Conflicte Civil i Primer

#ARXIVEMLA COVID19

CONSELLS PER A LA CIUTADANIA

Participa en la preservació d'evidències sobre els efectes socials de la COVID19 cedint als arxius públics els testimonis més rellevants de la teva experiència. Crear democràticament una memòria pública plural és una de les vies d'enfortir socialment la nostra democràcia present.

Contextualitza les teves fotos i gravacions

- Els dispositius des d'on fas fotos i vídeos generen de forma automàtica informació (metadades) sobre l'hora, el dia i el format en què s'han creat.
- Si volem comptar amb informació de qualitat i contrastable, però, es necessiten altres dades de context:
 - Vincula-hi les següents quatre dades bàsiques: autor (nom de la persona física o jurídica), ubicació (carret, zona aproximada), títol (acció que es recull, de la forma més breu possible), drets d'accés i difusió (indica que, inicialment, cedeixes el dret de reproducció i consulta).
- Pren-te el temps que necessitis, així també podràs acabar de valorar millor quins documents són els més representatius. Per preservar la informació no cal rapidesa, sinó rigor.
- Quan ho tinguis ben descrit és l'hora d'adreçar-te al teu arxiu.

Localitza l'Arxiu més proper

- L'Arxiu Municipal de la teva localitat serà el centre on el teu testimoni podrà tenir més significació.
- Si no en disposes, adreça't a l'Arxiu Comarcal on s'inclogui el teu municipi.

Cedeix els testimonis a l'Arxiu

Pots fer-ho ja a través d'internet mitjançant:

- El tràmit electrònic o formulari habilitat per l'arxiu
- L'adreça electrònica oficial de l'arxiu.
 - Envia les imatges en forma d'adjunt.
 - Empra serveis gratuïts d'intercanvi de fitxers (wetransfer) en cas que tinguin un pes important.

- Portant les fotos o els vídeos en un pendrive o altre dispositiu.
- Portant el material analògic.
- El personal de l'arxiu t'atendrà i en deixarà constància.

EL LLEGAT DESCONEGUT DE LES DONES DE CAN COROMINES

Text: Eulàlia Torra

Imatges de la família Coromines, amb Celestina Vigneaux rodejada del seu marit i fills

En l'anterior ENS vam descobrir la figura de Júlia Coromines, tot un referent en el camp de la psicoanàlisi al nostre país. En aquest número continuem descobrint grans figures femenines vinculades a Can Coromines. És el torn de Celestina Vigneaux, mare de la Júlia i esposa de Pere Coromines, qui va esdevenir una important pedagoga renovadora.

Celestina Vigneaux va néixer a Girona el dia 11 de maig de 1878. Hi ha persones rellevants que creixen embolcallades en un ambient intel·lectual i amb una situació econòmica privilegiada, però aquest no és el cas de la Celestina Vigneaux, que es va quedar orfe de petita. Ella i les seves dues germanes van ser acollides pel tiet matern, que era sastre, i van tirar endavant amb certes dificultats econòmiques.

La Celestina era una estudiant brillant, i gràcies a això va acabar ràpidament els estudis i amb només 20 anys va guanyar una plaça de mestra en un parvulari de Madrid a Cuatro Caminos, un barri pobre.

Celestina Vigneaux estava interessada en els corrents pedagògics més innovadors de l'època, i de seguida va transformar el parvulari, on fins llavors els nens i nenes de 3 a 6 anys havien de seure

durant hores en unes grades de fusta mentre els seus pares es guanyaven la vida treballant. Celestina creia que els infants havien de ser feliços a escola i que l'aprenentatge naixia de l'interès individual. En poc temps va canviar l'aula i la forma d'aprendre, aplicant les teories més innovadores que hi havia a Europa a l'època i col·laborant amb la Institución Libre de Enseñanza. Precisament va ser en una de les sortides pedagògiques que l'any 1900 va conèixer a Pere

Coromines, amb qui es casaria més tard.

El parvulari de Celestina Vigneaux aviat va ser un lloc de referència, però ella volia donar un pas més i va emprendre un projecte pel qual sens dubte ha de ser recordada: les cantines escolars.

En aquell barri humil els nens no anaven a casa a l'hora de dinar, ja que les famílies estaven treballant, i de forma caritativa es repartia un ranxo als infants. Però Celestina va decidir que allò havia de canviar. Creia que l'espai del dinar podia ser també un espai educatiu important. Per començar, aquell ranxo havia de ser menjar de qualitat, servit amb dignitat. S'havia d'acabar amb la idea de "caritat". Es tractava de repensar el moment del dinar com un espai on els nens i nenes, a més d'alimentar-se, farien art, música i psicomotricitat.

Després d'aconseguir mecenes i assegurar-se que fos econòmicament viable, el 1902 Celestina Vigneaux va obrir la primera cantina escolar gratuïta d'Espanya en el seu parvulari.

Aviat es va veure que la seva proposta era un èxit i es van obrir més cantines com aquella per la ciutat de Madrid.

Mentre tot això passava, Celestina s'havia casat amb Pere Coromines i va demanar el trasllat a Barcelona. L'any 1903 va aconseguir una plaça al parvulari de l'antic carrer Sarrià, al barri d'Hostrafrancs. Allà va aplicar novament els seus principis pedagògics i el seu model de menjador escolar. I, un cop més, l'èxit del seu funcionament va fer que comencessin a proliferar per més parvularis de la ciutat.

Aturem-nos un moment a pensar com eren les escoles i l'educació pels nens de famílies més humils. La proposta de Celestina Vigneaux era revolucionària i donava als infants coses que avui en dia ens semblen indispensables però llavors no ho eren tant: respecte, dignitat, moments de tranquil·litat

AMANTS COM EREN DE L'EDUCACIÓ, DE LA CULTURA I DE LA PARULA, SEGUR QUE ELS FARIA MOLT DE GOIG SABER QUE AVUI EN DIA LA SEVA CASA D'ESTIU EIG ÉS LA NOSTRA BIBLIOTECA

i creativitat, i, en definitiva, oportunitats per progressar i ser millors.

Mentre es dedicava al seu parvulari i a les cantines, i mentre tenia els seus vuit fills, Celestina no va deixar d'aprendre i estar en contacte amb els corrents educatius de l'època. Va fer lligams amb altres pedagogues importants com Rosa Sensat i va fer viatges a diversos països, comissionada per l'Ajuntament, per conèixer de primera mà les escoles més pioneres.

El 1912 va impulsar el congrés d'Higiene escolar a Barcelona, on es tractaven temes relacionats amb la higiene bàsica, seguint les directrius que s'estaven imposant en aquella època a Europa. Parlem, per exemple, de la importància de rentar-se sovint les mans!

El 1914 va viatjar a Itàlia per formar-se amb la mateixa Maria Montessori, i va ser una de les introductores del seu mètode a Catalunya.

Encara podem esmentar més mèrits, com l'organització de colònies escolars per a que els fills de les famílies més humils poguessin anar a passar uns dies al mar o a la muntanya, o bé la primera Biblioteca Circulant, que es va instaurar a la seva escola, i on es deixaven llibres a mestres i alumnes.

Celestina Vigneaux arrossegava problemes de salut d'ençà del naixement del seu primer fill, i és per això que el 1922, ha de deixar la professió a causa d'una malaltia pulmonar.

El 1926, a l'arribar a Sant Pol, Celestina Vigneaux tenia 48 anys, 8 fills, i una carrera esplèndida com a mestra i renovadora pedagògica. El seu llegat profitós va ser trucant per la Guerra Civil i la fosca regressió que va imposar en el món de les escoles i els drets dels infants. Això, juntament amb el fet de ser l'esposa d'un polític com Pere Coromines, va fer que la seva figura quedés relativament oblidada amb els anys.

Can Coromines, avui en dia

Ha passat gairebé un segle des que aquella mare, Celestina Vigneaux, i aquella filla, Júlia Coromines, travessaven les portes de Can Coromines els estius. En aquella època, la Celestina ja havia deixat de treballar com a mestra, i es dedicava a recuperar-se de la seva malaltia pulmonar i als seus fills. La Júlia era una noia jove, a punt de formar-se com a metgessa. L'una a través de l'educació i l'altra a través de la medicina i la psicoanàlisi van treballar al llarg dels anys per a millorar la vida de la gent i dels més petits en particular.

Amants com eren de l'educació, de la cultura i de la parula, segur que els faria molt de goig saber que avui en dia la seva casa d'estiu eiga és la nostra biblioteca. És possiblement el millor homenatge que els podem dedicar en el seu record.

Serà bonic si a partir d'ara, quan traspassem la porta, les recordem també com a dues dones pioneres de qui val la pena tenir memòria.

Sant Pol “deixat” de Mar...

En primer lloc, desitgem que totes les famílies de la vila estigueu bé i hagueu passat aquest confinament el millor possible. Ara que entrem en aquesta “nova normalitat” recordeu que hem de continuar amb totes les indicacions sanitàries, fent ús de la mascareta i respectant la distància de seguretat.

Reconeixem que no ha de ser fàcil gestionar la crisi de la COVID19, però sí que és cert que el manteniment de poble s’hagués pogut fer millor en certs aspectes. No hem de confondre la crisi sanitària amb deixar de cuidar la nostra vila i la nostra gent.

Els comerços i autònoms del poble han patit greument els efectes d’aquesta crisi. Si bé és cert que s’han publicat unes bases per a l’obtenció d’ajudes, deixen exclosos a molts autònoms, arriben molt tard i funcionen

amb un sistema de punts molt complicat per obtenir la subvenció. Com vam dir, la solució més eficaç són els ajuts directes, tal i com han fet molts municipis de l’entorn.

La neteja del poble ha deixat molt a desitjar: no s’ha tingut cura dels jardins, la platja està més bruta que mai i la gestió dels residus ha estat i segueix essent pèssima, tenint en compte que el porta a porta no es fa correctament i les àrees de contenidors sovint semblen muntanyes de deixalles amb tot el que suposa de males olors i acumulació de bacteries.

Finalment fer referència a les obres públiques, que també han estat i són un desastre, en particular les de l’Avinguda Doctor Furest, on els sacs de runa hi van romandre vora un mes i mig, així com les del carrer Pau Simon, que s’han tornat a reiniciar molt tard. Això ha perjudicat greument als veïns, que no han rebut cap explicació per part del govern.

Conclusió: volem que el nostre poble recuperi el seu encant.

Un any extraordinari

El passar dilluns 15 de juny va fer un any de la constitució del govern de coalició d’ERC i la

CUP. Va ser un moment molt significatiu: l’Albert Zanca substituïa la Sra. Montserrat Garrido després de vuit anys al capdavant del govern, essent el primer alcalde republicà des de la restitució dels ajuntaments democràtics l’any 1979, i es creava un govern d’esquerres i cooperatiu, basat en el consens i la transparència, tot un canvi en la tradicional manera de fer del nostre Ajuntament. Pel que sembla, aquesta declaració d’intencions camina amb pas ferm per esdevenir realitat, ja que el nostra consistori ha obtingut el Segell Infoparticipa 2019, una distinció a la qualitat i transparència de la comunicació pública, i ha engegat el primer pressupost col·laboratiu, reservant fins a 100 mil euros del pressupost municipal del 2021 per a les propostes més votades de la ciutadania. Alguna cosa es mou.

Si aquesta transformació ja de per si requeria esforç i intensitat, el temporal Glòria, “episodi meteorològic excepcional i insòlit” en paraules

del conseller Buch, i la crisi del Coronavirus, a dia d’avui no sabem l’abast real que tindrà a les nostres vides, han provocat un cert alentiment ja que les prioritats han anat variant a mida que els fets es succeïen: organitzant una matinal de neteja popular de les platges, fent entregues a domicili durant el confinament als usuaris del Banc d’Aliments, repartint mascaretes infantils de forma gratuïta. Tenim la sort que el nostre equip de govern té la il·lusió del primer dia intacta i vol de debò posar les persones al centre. Vam dir que volíem una societat igualitària, cohesionada i solidària, una mostra d’això és que des del passat mes de maig s’ha activat el fons local d’ajuts especials a famílies i una línia de subvencions extraordinàries per als establiments comercials i empresarials.

Malgrat l’alentiment, tenim el convenciment que aquesta experiència només fa que reforçar l’objectiu d’arribar a tenir un poble més just, més democràtic, més ecologista i més feminista. Queden tres anys de molta feina, però amb la confiança més forta que mai.

1 any de nou Govern

Ja fa un any que la CUP i ERC vam conformar un govern col·laboratiu i basat en el consens. El balanç d’aquest primer any és molt satisfactori

per nosaltres. Malgrat els entrebancs de la gestió del Govern anterior i de les situacions d’excepcionalitat mai viscudes com el temporal Glòria i el coronavirus, el Govern municipal, no només ha sabut encarar els greus problemes sobrevinguts, sinó que no ha deixat de treballar en els projectes ordinaris i la CUP ha refermat el seu projecte polític.

L’estat espanyol ha agreujat la crisi amb una gestió espanyolista, economicista i centralitzadora enlloc d’una de científica, social i racional. Tanmateix, l’Ajuntament de Sant Pol de Mar ha treballat des del primer moment per pal·liar al màxim els efectes econòmics i sanitaris. Entre les mesures, la creació d’un Fons Local d’Ajuts a les famílies i a les activitats econòmiques del poble, dotats de 150.000€ i 75.000€ respectivament, i la

modificació del calendari fiscal.

D’aquest primer any podem destacar la solució per l’institut després de tants anys de promeses falses, els projectes dels pisos per a famílies en situació de vulnerabilitat, l’augment de la transparència amb el Segell Infoparticipa de la UAB (del 51,92% al 87,5%), les audiències públiques semestrals, el Pressupost participatiu, etc.

L’Assemblea Local de la CUP ha pogut incidir a la institució mitjançant els retiments de comptes dels seus regidors. Anímem a tothom qui tingui inquietuds i ganes de millorar el poble a sumar-se a la nostra assemblea. Volem fer molt més i volem fer-ho entre tots. És un moment clau per exercir els nostres drets.

Vine, uneix-te, participa!

Visca la Terra!

www.santpoldemar.cup.cat

El poble salva al poble

Des de Junts per Sant Pol estem convençuts que gaire bé tothom te un familiar, conegut o saludat que s’ha vist afectat per la crisi de la pandèmia, vagi per a tots el nostre més sincer condol per les pèrdues i el desig de una ràpida recuperació pel afectats.

Realment estem vivint un any que posa a prova la nostra resiliència, civisme i generositat amb la societat.

La mal anomenada “Nova Normalitat”, perquè de nou té poc i de normal menys encara, ens afectarà de diverses maneres, però serà una etapa dura per la majoria de la població.

Des de les institucions, tant estatals com nacionals i municipals, s’està fent un esforç titànic, no sempre encertat i carregat de contradiccions. L’ambient polític, començant per la monarquia, els partits d’àmbit estatal,

la judicatura, etc., amb les seves corrupteles i interessos de poder, no ens donen la confiança per pensar que l’eslògan “tot sortirà bé” vindrà de la seva ma o de les seves decisions.

Més bé creiem que tot sortirà bé si nosaltres, el poble, som conscients de que per fer-ho realitat hem de ser responsables, mantenir la lògica de la supervivència i fer cas a les consignes dels científics acreditats i dels metges, filtrem bé la informació.

En aquest cas la màxima de que sol el poble salva al poble, té tota la vigència. Ajudem-nos amb respecte, sense retrets i actuem amb consideració pels més afectats. Probablement serà un canvi radical en la forma de viure que fins ara hem conegut i només ens en sortirem bé, ara sí, si acceptem aquesta realitat.

Junts per Sant Pol

Democràcia pervertida

En el transcurs de la Pandèmia hem pogut comprovar, de manera flagrant, com es perverteix la democràcia. Naturalment, per part dels partits nacionalistes-independents. M’imagino la conversa del President Sánchez amb un tal Rufián (“de cuyo nombre no quiero acordarme”):

Sánchez.- Pero oye, la prórroga es muy necesaria para controlar la pandemia.

Rufián.- Hombre, pues depende. Si hay mesa bilateral es **muy conveniente** para controlar la pandemia, si no hay mesa, la prórroga no es **nada**

conveniente para lo del coronavirus, nos entendemos ¿verdad?.

Per desgràcia, el mercadeig al qual s’ha vist obligat el President per a tenir eines per al control de la pandèmia ha estat molt vergonyós, però pels mercaders de la política, els sense-moral, els que es passen la seva responsabilitat amb la ciutadania per l’arc del triomf, què tindrà a veure la pròrroga? És a dir, la lluita contra el coronavirus amb la gestió de la renda mínima vital per part d’alguna autonomia (condició imposada per donar el seu suport per algun grup). En lloc de veure si les mesures en la lluita contra el virus són adequades o no, els preocupen les seves misèries, els seus “tira i afluixa”, el seu mercadeig. Perverteixen la democràcia, senyors, vostès que tant s’omplen la boca amb aquest terme.

Sandalio del Río

Castellar-Roca Instal·ladors, S.L.

AIGUA • GAS • ELECTRICITAT • CALEFACCIO • CLIMATITZACIO

Sot de les Vernedes 18 bis • 08396 Sant Cebrià de Vallalta
937 600 675 • mcastellar@castellarroca.com • 669 063 980

Mònica Morell García
advocat

Via Laietana 59, 2n 1a - 08003 Barcelona - Tel. 93 4512391
Tobella 38, 2n - 08395 Sant Pol de Mar - Tel. 93 7603329
Fax 93 3234695 - Mòbil 629284349 - mmorell@icab.cat

Ruscaleda

DES DE
1962

www.ruscadella.biz
tel. 937 631 012
ruscaleda@ruscaleda.biz
Av. Maresme 9 • 08396
Sant Cebrià de Vallalta

TALLER MECÀNIC MANEL S.L.

Tel. 93 760 01 34
admtallermanel@gmail.com

Verge de Montserrat, 30-34 B / 08395 Sant Pol de Mar (BCN).

Finques Sauleda

**Agents de la Propietat Immobiliària
Administradors de Finques**

Carrer Nou, 29 · 08395 Sant Pol de Mar

www.finquessauleda.com

Tel. 93 760 09 16

